

abc-klubben #2

diamantjakten

läsebok b

mats wänblad

överförd från första

upplagan, utgiven av

natur & kultur med

isbn #978-#91-#27-#42438-#8

specialpedagogiska

skolmyndigheten #2013

volym ett av åtta

till punktskriftsläsaren

::::::::::::::::::::::::::::::::

hej!

i den här läseboken ska du få lära känna asta, bea och cesar. du kanske träffade dem redan i årskurs ett och vet att de går i samma klass och har en klubb som heter abc-klubben. de bor i ett samhälle nära varandra.

boken handlar om deras skola, fritid och mystiska saker som händer i och

omkring ödehuset.

din lärare kommer att
berätta om bilderna som
finns med i boken.

lycka till!

fullständigt innehåll

.....

siffran inom parentes

hänvisar till förlagans

sidor.

volym ett

.....

till punktskriftsläsaren i

det här är asta, bea och

cesar! (#6)#2

kapitel #1 resande

nallar (#8)#5

kapitel #2 ödehuset

(#13)#18

kapitel #3 ett

överraskande besök

(#18)#30

volym två

::::::::::::::::::::::::::::

till punktskriftsläsaren i

kapitel #4 ett hemskt

besked (#24)#45

kapitel #5 astas dagbok

(#30)#59

kapitel #6 maj-björns

första resebrev (#34) ..#69

volym tre

::::::::::::::::::::::::::::

till punktskriftsläsaren i

kapitel #7 nej,

breddsida, sa jag!

(#40)#84

kapitel #8 ett nytt

jobb (#46)#100

kapitel #9

glitteränglar (#51)...#112

volym fyra

::::::::::::::::::::::::::::

till punktskriftsläsaren i

kapitel #10 astas

fantastiska idé (#56) #125

kapitel #11 inga elever

i lärarrummet (#62)..#139

kapitel #12 bakom

spegeln (#68)#150

volym fem

::::::::::::::::::::::::::::

till punktskriftsläsaren i

kapitel #13

kändisklassen (#75) ...#165

kapitel #14 dagboken

(#80)#179

kapitel #15 en nalles

irrfärder (#86)#194

volym sex

::::::::::::::::::::::::::::

till punktskriftsläsaren i

kapitel #16 allt

försvinner (#91).....#210

kapitel #17 gavinis

guld (#96).....#221

kapitel #18 klockan

tickar (#102).....#237

kapitel #19 feber till

frukost (#105).....#243

volym sju

:::::::::::::::::::::::::::::

till punktskriftsläsaren i

kapitel #20 buenos

aires, nästa! (#111)..#258

kapitel #21 galna ungar

(#117).....#274

vii

kapitel #22 fördröjning

(#122)#288

volym åtta

:::::::::::::::::::::

till punktskriftsläsaren i

kapitel #23 var är

nallen? (#127)#300

kapitel #24 önska mig

lycka till (#133)#317

kapitel #25 slut för

idag, tack för idag

(#138)#331

:::: #4--#5 ::::::::::::::::::::

cesar bor i en blå villa.

bea bor i ett gult radhus.

asta bor i ett höghus.

se svällpappersbild.

#4

#1

::: #6 ::::::::::::::::::::::

det här är asta, bea och

cesar!

::: ::::::::::::::::::::::

asta, bea och cesar går i

samma klass i skolan. de har

en klubb, abc-klubben. den

här boken handlar om dem.

en del av er har nog

träffat dem förut, antingen

i lyckostjärnan eller

den magiska kulan. men det

här är en helt ny bok med

helt nya äventyr.

#6

#2

som ni förstår kommer boken
att handla om en diamant.
en mycket värdefull diamant.

::: #7 ::::::::::::::::::::::

men vi ska nog hinna med
en del annat också. någon
flyttar in i det gamla
ödehuset, till exempel. och
en nalle reser ut i världen
alldeles på egen hand.

dessutom kanske cesar måste
... men jag kan ju inte
berätta allt i förväg. då
blir det inte ett dugg

#7

#3

spännande sedan. och det ska
ju en bok vara -- spännande,
alltså.

ska vi sätta igång? bra,
då gör vi det.

::: #8 ::::::::::::::::::::::

kapitel #1 resande nallar

::: ::::::::::::::::::::::

varje morgon på väg till
skolan gick asta, bea och
cesar förbi ett gammalt
ödehus. ingen hade bott där
på en massa år, och huset
var i ganska dåligt skick.
plankor hängde lösa och
några av fönstren var
trasiga.

fast det där stämde inte
riktigt. det där med att

#8

#5

ingen hade bott där. när
asta, bea och cesar gick i
ettan bodde en mystisk
gammal dam i ödehuset ett
tag. hon gav asta en magisk
kula, och sedan försvann
både damen och kulan. det
var nästan som om det var
något magiskt -- eller
hemligt -- med henne. därför
kändes det extra spännande
just den här morgonen, när
bea såg en lastbil stå
utanför ödehuset.

-- titta, sa hon till asta
och cesar. det ser ut som en
flyttbil.

tänk om någon skulle
flytta in i ödehuset ...
tänk om det var den gamla
damen!

men ingen syntes till.
ingen bar kartonger och
möbler från lastbilen in i
ödehuset.

-- vi smyger in och
tittar! sa bea.

just då ringde

skolklockan.

::: #9 ::::::::::::::::::::

-- vi hinner inte, sa
cesar. vi får ta det efter
skolan.

-- det blir dagens hemliga
uppdrag för abc-klubben, sa
asta. att ta reda på vem det
är som ska flytta in.

de hade bildat abc-klubben
när asta fått kulan av den
gamla damen. nu hade de ju
inte kulan längre,

#9

#8

men klubben fanns kvar och hade ibland möten i cesars källare.

-- sisten till skolan är sämst! sa bea och sprang iväg.

-- försten till skolan är en fuskis, muttrade asta som brukade förlora när de sprang ikapp.

::: #10 :::::::::::::::::::::::

de kom sist av alla in i klassrummet. olle, deras lärare, skulle precis stänga

#10

#9

dörren när först bea, sedan
asta och cesar kilade in.

-- det var på håret, sa
olle och log.

-- vems hår? sa cesar
förvånad.

då förklarade olle att man
brukade säga så när någon
precis hann.

-- varför då? sa cesar.

-- inte den blekaste, sa
olle och skakade på huvudet.

cesar öppnade munnen för
att fråga vem som var blek,

#10

#10

men då föste olle honom mot
hans plats.

::: #11 ::::::::::::::::::::

-- vi får ta det någon
annan gång, sa olle. nu har
jag något viktigt att
berätta.

när alla satt på sina
platser kunde olle äntligen
säga det där viktiga.

-- har ni hört talas om
resande nallar? frågade han
med lurig min.

det var det ingen i

#11

#11

klassen som hade.

olle berättade att han hade läst i tidningen om en klass som skickat ut en nalle i världen, med bara ett brev och en lapp med adress till skolan i en påse runt halsen.

-- biljetter då? frågade sam. och hur visste nallen vart den skulle?

-- det visste den inte, sa olle. den som hittade nallen fick ta med den på en resa

#11

#12

och sedan skicka ett brev
till klassen och berätta om
vilka äventyr nallen varit
med om.

sedan lämnades nallen
någon annanstans, och nästa
person som hittade den fick
ta över.

-- det tog nästan ett år
innan nallen kom tillbaka,
avslutade olle. och då hade
den varit runtom i hela
världen.

det här lät ju

#11

#13

jättespännande. tänk att få
brev från andra länder --
och kanske bilder!

::: #12 ::::::::::::::::::::

-- men man vet aldrig, så
olle. nallen kanske bara
försvinner innan vi fått ett
enda brev tillbaka. vill ni
prova ändå?

klart att de ville!

-- bra, så olle. då
behöver vi bara en nalle.
är det någon som har en över
hemma? en nalle som det inte

#12

#14

gör så mycket om den kommer
bort?

genast tänkte bea på sin
nynalle. den som inte alls
luktade lika gott som hennes
älskade hickeman. den som
bara stod på en hylla i
hennes rum och såg ny och
tråkig ut. hon räckte upp
handen.

-- perfekt, sa olle. bea
tar med sig nallen imorgon
så funderar vi på vad vi ska
skriva i brevet.

#12

#15

klockan fyra fick asta,
bea och cesar gå hem från
fritids, bara de gick
tillsammans. ofta gick de
hem till cesar då. särskilt
nu när cesars mamma inte
hade något jobb. hon var
guldsmed, och
guldsmedsaffären i centrum
hade lagts ner under barnens
sommarlov.

men den här dagen hade de
något annat att göra innan
de gick hem. den här dagen

#12

#16

skulle abc-klubben ta reda
på vem som flyttat in i
ödehuset.

#12

#17

::: #13 ::::::::::::::::::::

kapitel #2 ödehuset

::: ::::::::::::::::::::

lastbilen stod kvar utanför
ödehuset, men det syntes
fortfarande inte till några
människor.

-- vågar vi gå in? sa asta
tveksamt.

för ödehuset var lite
läskigt. det var något med
själva huset. det såg så
övergivet och dystert ut. en
flock med kajor satt på

#13

#18

taket och blängde på barnen.

alldeles tysta.

-- klart vi vågar, sa
cesar. tror jag, i alla
fall.

bea sa ingenting. hon bara
öppnade den gnisslande
grinden och klev in.

-- vi gömmer oss i
buskarna, sa hon och pekade.
därifrån kan vi hålla utkik
över dörren.

::: #14 ::::::::::::::::::::

precis när de gömt sig
hördes en skräll inifrån
ödehuset. någon svor.

-- vad hände? ropade en
kvinnoröst inifrån
lastbilen.

en man kom ut ur huset.
han bar på två gamla
pinnstolar.

-- jag tappade en stol, sa
mannen. här, ta emot.

asta flämtade till.

-- tjuvar! viskade hon.

#14

#20

de håller inte alls på att
flytta in, de stjälar saker ur
huset.

cesar började backa ut ur
buskarna. tänk om tjuvarna
var farliga! men bea höll
fast honom.

-- stilla, väste hon. de
kan höra dig.

asta darrade av skräck.

-- kom och hjälp mig med
det här åbäket, ropade
mannen inifrån huset.

kvinnan gick in och några

#14

#21

sekunder senare kom båda ut
med något stort mellan sig.
något stort och tungt med
guldrum. prinsens spegel!

den hade hängt i hallen
när de hälsat på hos den
gamla damen. hon hade
berättat en saga om en prins
vars spegel alltid sa
sanningen. sedan, när damen
redan var försvunnen, såg
asta henne i spegeln.

-- tror du att den är värd
något? sa mannen.

#14

#22

-- knappast, sa kvinnan.

::: #15 ::::::::::::::::::::

just då gick grenen som
asta lutade sig mot av. med
ett brak ramlade hon ut ur
buskarna, mitt framför
paret. de stirrade på henne.

asta försökte blixtsnabbt
komma på en förklaring till
varför hon plötsligt dök upp
där. men när hon öppnade
munnen var det något helt
annat som kom ut.

-- jag kan ta den, sa hon.

#15

#23

spegeln, alltså. om ni ändå ska slänga den.

mannen och kvinnan såg förvånat på varandra. så ryckte mannen på axlarna.

-- varför inte? sa han med ett litet skratt. men hur ska du få hem den? den är väldigt tung.

då klev cesar och bea fram.

-- det var värst, sa kvinnan. har vi en hel skolklass i busken? det sa

#15

#24

de inget om när vi köpte

huset.

köpte huset? var de inga

tjuvar ändå?

-- de sa inget om att det

fanns en massa skräp på

vinden heller, muttrade

mannen. vi trodde att det

skulle vara tömt när vi kom.

::: #16 :::::::::::::::::::::::

-- ska ni bo här? frågade

asta försiktigt.

kvinnan nickade.

-- på övervåningen. så ska

#16

#25

vi öppna butik här nere. men
det lär nog ta ett tag innan
vi är klara.

hon suckade djupt och
torkade svetten ur pannan.

-- och ännu längre tid tar
det om vi inte snabbar på
nu, sa mannen och vände sig
sedan till asta. vill du ha
spegeln, så är den din.

barnen gick fram för att
ta över bördan. aldrig hade
de kunnat ana att spegeln
var så tung!

-- är det säkert att ni
orkar? ropade kvinnan efter
dem när de krånglade sig ut
genom grinden.

-- ja då, ropade asta
tillbaka. det är ingen fara.
tack så hemskt mycket!

i astas rum kunde de
äntligen ställa ifrån sig
spegeln. cesar frågade asta
vad hon skulle med den till.

-- jag tycker den är fin,
sa asta och ryckte på
axlarna.

#16

#27

men egentligen handlade
det om magi. asta hade
aldrig berättat för bea och
cesar om vad hon sett den
där gången, men själv var
hon säker på att det här
inte alls var någon vanlig
spegel.

-- jag måste hem nu, sa
bea. vi ses imorgon bitti.

-- glöm inte nallen, sa
cesar.

::: #17 ::::::::::::::::::::

bea stirrade förvirrat på
honom.

-- du lovade ju att ta med
dig en nalle till skolan
imorgon, förklarade cesar.

-- just det, sa bea. nä
då, ingen fara. jag glömmer
inte.

cesar och bea vinkade hej
då till asta och gick. men
bea såg inte riktigt glad
ut.

#18

#29

inte alls som hennes älskade
hickeman. bea sov
fortfarande med honom varje
natt. nynallen hade hon
ingen nytta av. och ändå ...

den var ju en present. hon
mindes hur glad pappa sett
ut när han kom hem och gav
bea nallen. han såg liksom
... stolt ut, trots att
nallen var en vanlig
lotterivinst från ett
tivoli. kunde hon verkligen
ge bort den?

#18

#31

men nu hade hon ju lovat.

bea öppnade skolväskan och
proppade snabbt ner
nynallen.

::: #19 ::::::::::::::::::::

asta och cesar stod vid
korsningen och väntade när
bea kom springande.

-- tog du med dig nallen?
frågade cesar.

-- tänk för att jag gjorde
det, fräste bea surt. kan vi
gå nu?

cesar hade tänkt be att få

#19

#32

se nallen för att snabbt
kunna smyga ner momman i
beas väska, men nu kände han
att det inte var någon bra
idé.

momman var egentligen bara
en hoprullad tidning med
tejp runt. varje morgon
försökte de kulla varandra
med momman. den som hade
momman när de kom fram till
skolan fick ha den till
dagen efter. nu blev det
cesar. igen.

#19

#33

och sist bea. men bea kunde inte riktigt glädjas åt majas besök. det där med nallen gnagde i henne. hon hade nästan bestämt sig för att inte ta fram den när maja blinkade åt henne.

-- jag hörde att du skulle ha med dig något idag, sa hon.

det var för sent. till och med maja visste. så bea plockade fram nynallen ur väskan.

-- vilken fin! sa maja.

ska du verkligen släppa iväg
den ut i världen?

då högg det till i beas
mage.

-- den är ny och värdelös,
sa cesar. bea har en mycket
bättre nalle hemma.
hickeman.

nu klev olle in i
samtalet.

-- hickeman, sa han
fundersamt. fint namn. vad
heter den här då?

#20

#36

bea ryckte på axlarna. hon hade aldrig brytt sig om att döpa nynallen.

-- klart den måste ha ett namn, sa olle. någon som har ett förslag?

-- maj-björn, sa sam direkt. maj efter maja och så är det ju en björn.

::: #21 ::::::::::::::::::::

det tyckte alla var ett utmärkt förslag. sedan skrev klassen lappen som maj-björn skulle ha runt halsen

#21

#37

hej!

min klass har skickat ut
mig på uppdrag i världen.

om du hittar mig, ta med
mig på något roligt och
skriv till klassen och
berätta om det. sätt mig
sedan någonstans där någon
annan kan hitta mig.

hälsningar

maj-björn

#21

#38

på baksidan stod post- och mejladress till skolan.

nu var bara frågan var de skulle placera maj-björn.

-- utanför skolan, sa cesar. och bea borde få göra det, eftersom maj-björn var hennes nalle.

var, tänkte bea. han sa var, inte är. maj-björn var hennes nalle. förut.

med tungt hjärta tog bea nallen under armen och gick mot dörren.

::: #22 ::::::::::::::::::::

-- vänta, bea! ropade maja
och viftade så att hennes
armband klingade. jag måste
snart gå och jag har med mig
presenter till er.

hon tog upp en hel packe
svarta skrivböcker med röda
hörn ur sin stora väska.

-- det här är dagböcker,
sa hon. där kan man skriva
precis vad man vill. allt
man tänker och känner. och
ingen annan i hela världen

#22

#40

får läsa vad man har

skrivit.

::: #23 ::::::::::::::::::::

asta tyckte att hennes
dagbok var jättefin. hon
tänkte börja skriva i den så
fort hon kom hem. och sedan
gömma den på något bra
ställe så att inte hennes
storebror, sigge, fick tag i
den.

-- ska jag gå ut med
maj-björn nu då? frågade
bea.

#23

#41

men olle tyckte att hon kunde vänta med det tills dagen var slut. just nu skulle de ha matte.

bea suckade. om hon nu skulle bli av med nallen kunde hon lika gärna få det gjort.

maja kramade alla en extra gång, klassen tackade för dagböckerna, och sedan gick hon.

när skoldagen var slut gick bea för att lämna

maj-björn vid skolans grind.
först tänkte hon bara
låtsaslämna nallen och sedan
gömma den i väskan. men
precis då ropade cesar på
henne och frågade om hon
ville komma hem till honom
senare och ha möte i
abc-klubben.

-- jaja, suckade bea och
lutade maj-björn mot
grindstolpen.

idag gick visst ingenting
som hon hade tänkt sig.

#23

#43

ändå anade hon inte att det
bara hade börjat.

#23

#44

abc-klubben #2

diamantjakten

läsebok b

mats wänblad

överförd från första

upplagan, utgiven av

natur & kultur med

isbn #978-#91-#27-#42438-#8

specialpedagogiska

skolmyndigheten #2013

volym två av åtta

till punktskriftsläsaren

::

hej!

i den här läseboken ska du få lära känna asta, bea och cesar. du kanske träffade dem redan i årskurs ett och vet att de går i samma klass och har en klubb som heter abc-klubben. de bor i ett samhälle nära varandra.

boken handlar om deras skola, fritid och mystiska saker som händer i och

omkring ödehuset.

din lärare kommer att
berätta om bilderna som
finns med i boken.

lycka till!

innehåll volym två

.....

siffran inom parentes

hänvisar till förlagans

sidor.

till punktskriftsläsaren i

kapitel #4 ett hemskt

besked (#24)#45

kapitel #5 astas dagbok

(#30)#59

kapitel #6 maj-björns

första resebrev (#34) ..#69

trappan var det istället
mamma som väntade på honom.

-- cesar, jag behöver
prata med dig, sa hon.

hon lät så allvarlig att
cesar blev orolig. hade
något hemskt hänt?

-- vi kan väl sätta oss en
stund, sa mamma.

cesar satte sig i soffan
med en stor klump i magen.

-- vad är det? frågade han
med ynkligt liten röst.

-- vi ... vi kanske måste

flytta.

åh. var det bara det? det hade ju mamma tjtatat länge om, att hon ville ha något eget åt sig och cesar. även om cesar helst ville bo kvar hos mormor och morfar, så gjorde det inte så mycket för honom.

tänk om de flyttade in i en lägenhet i astas hus, eller kanske till ett radhus nära bea ...

::: #25 ::::::::::::::::::::

-- till en annan stad,
alltså, fortsatte mamma.

då kändes det som om
världen rasade för cesar.
skulle han behöva lämna sina
kompisar? mormor och morfar?

han hörde knappt när mamma
sa att det inte fanns några
jobb som guldsmed här i
stan. det enda han hörde var
-- du måste flytta ifrån
allt och alla du tycker om.

han satt som förstenad när

#25

#48

det ringde på dörren och

mamma gick och öppnade.

någonstans långt borta hörde

han mamma säga -- hej,

flickor. vet ni, det passar

inte så bra idag. det är nog

bättre om ni träffar cesar

imorgon i skolan.

det kändes som om hans liv

var slut.

::: #26 ::::::::::::::::::::

asta och bea gick snopna

hemåt.

#26

#49

-- undrar vad som hade hänt, sa asta.

-- mm, sa bea. vi får nog veta imorgon.

precis innan bea skulle svänga av hem mot sig såg de ödehuset på avstånd. mannen och kvinnan stod på stegar och målade fasaden.

-- har du satt upp spegeln du fick av dem? undrade bea.

-- nä, sa asta. mamma sa att den måste skruvas upp, för att den är så tung.

#26

#50

nu var de framme vid beas
väg.

-- följer du med hem till
mig en stund? sa bea.

men det ville inte asta.
hon skulle hem och skriva i
dagboken, sa hon.

vid det här laget hade
bea alldeles glömt bort
maj-björn, den resande
nallen. men hon skulle bli
påmind så fort hon kom hem.

::: #27 ::::::::::::::::::::

beas mamma sprang runt som ett yrväder. hon lyfte på kuddar och kikade bakom soffan och öppnade varenda skåpdörr i huset. bea tog ett glas mjölk och såg på. hon visste att det inte var någon bra idé att störa mamma när hon höll på så där.

nu fick mamma se att bea kommit hem.

-- åh, bea! sa hon lättat.

#27

#52

vilken tur att du kom hem.

vet du vart nallen har tagit
vägen?

bea tappade nästan
mjölkglaset.

-- öh, vilken nalle? sa
hon försiktigt. hickeman
ligger väl på min säng.

-- nej, inte hickeman, den
där andra nallen, den gröna.
den är som bortblåst.

en iskyla spred sig genom
beas kropp. hade pappa
frågat efter nallen?

#27

#53

men varför var mamma så
upprörd för det? nu gjorde
bea något hon annars aldrig
gjorde. hon ljög för sin
mamma. bara en liten lögn,
för att vinna lite tid.

-- den är hemma hos asta,
sa hon och flackade med
blicken. hon lånade den
lite.

-- vilken tur! utbrast
mamma. jag trodde att den
hade blivit stulen.

nu förstod inte bea

någonting. varför skulle

någon vilja stjäla en nalle?

::: #28 ::::::::::::::::::::

-- du vet att den har en
dold liten dragkedja på
ryggen? sa mamma med lurig
min. jag stoppade in mormors
diamantring där när vi åkte
på semester. för att lura
inbrottstjuvar. jag tänkte
att ingen letar väl efter
dyrbarheter inuti en nalle.

mamma skrattade för sig
själv och skakade på

#28

#55

huvudet.

-- det var då för väl att
den inte var försvunnen på
allvar.

-- ja, sa bea och svalde.
vilken tur.

hon darrade så att hon
var tvungen att ställa
ifrån sig mjölkglaset på
köksbänken.

-- jag ska bara ... gå ut
en stund, sa hon och drog
sig snabbt mot dörren.

-- gör det, sa mamma.

#28

#56

vi äter om en halvtimme,
ungefär.

det sista hörde inte bea,
hon hade redan slagit igen
ytterdörren bakom sig.

aldrig hade bea sprungit
så fort, inte ens på
fotbollsplanen. hon sprang
med bultande hjärta förbi
ödehuset, förbi mataffären
och ända fram till skolan
nästan utan att andas. men
hon såg redan på långt håll
att det var för sent.

#28

#57

det satt ingen nalle vid

skolgrinden.

::: #29 ::::::::::::::::::::

hon letade runt

grindstolpen, i gräset

runtomkring, till och med i

diket -- men maj-björn var

borta.

och med maj-björn mormors

diamantring.

#29

#58

::: #30 ::::::::::::::::::::

kapitel #5 astas dagbok

::: ::::::::::::::::::::

asta skrev inte i dagboken
direkt när hon kommit hem,
trots att hon sagt det till
bea. det var så mycket annat
som kom i vägen.

först skulle hon göra sina
läxor, sedan var det mat.
efter det var det dags att
bada.

inte förrän klockan var
nästan halvvåtta, när hon

#30

#59

krupit i pyjamasen och lagt sig i sängen, fick hon tid att plocka fram den svarta lilla boken och sin finaste bläckpenna.

vid det laget hade något annat också hänt, men det får asta själv berätta. så här skrev hon på dagbokens allra första sida.

::: #31 ::::::::::::::::::::

varning! detta är asta
ekegrens dagbok. om du inte
är asta ekegren, så sluta
läs nu! annars kommer något
hemskt att hända dig. något
väldigt, väldigt hemskt.

på nästa sida skrev hon så
här.

tisdag #17 oktober

idag hände en massa saker.
en del roliga, en del
jättetråkiga. det roligaste

#31

#61

var att vi skickade iväg
maj-björn ut i världen. nej,
förresten, det roligaste var
att maja kom och hälsade på
i klassrummet. hon är så
snäll. varför kan man inte
få ha två lärare i varje
klass? för jag vill ju inte
att olle ska sluta.

jag undrar om någon
hittade maj-björn. tänk om
den sitter kvar där vid
grinden. vad sorgligt.

sedan skulle vi ha möte i

abc-klubben hemma hos cesar.

men när bea och jag kom dit

sa cesars mamma att vi

skulle gå igen.

jättekonstigt. jag ringde

cesar nyss. då berättade han

något hemskt. han kanske ska

flytta någonstans långt bort

där hans mamma kan få jobb.

jag visste inte vad jag

skulle säga. det hördes att

cesar var ledsen, och då

började jag nästan att

gråta.

#32

#63

::: #32 ::::::::::::::::::::

jag vill inte att han ska
flytta! ska vi ha ab-klubben
då? det går ju inte. nu
skulle vi behöva den magiska
kulan.

sen ringde jag till bea.
men hon lät bara sur och
ville inte prata med mig.

det kanske löser sig
imorgon. hoppas det. om jag
får tre önskningar så önskar
jag att

#32

#64

#1. cesar inte behöver

flytta

#2. maj-björn har blivit

hittad av någon snäll

person

#3. bea inte är arg på

mig

nu måste jag sova. god natt,

dagboken!

det kändes lite bättre när

asta hade skrivit i

dagboken. asta slog ihop

den och la den på

nattduksbordet.

#32

#65

utanför fönstret lyste
gatlykterna. från köket
hördes ett bubblande,
puttrande ljud som betydde
att mamma eller pappa hade
satt på kaffe. det kändes
tryggt.

asta la sig tillrätta på
kudden. hon funderade på om
hon skulle läsa lite, men
ögonlocken ville bara stänga
sig hela tiden, så hon
bestämde sig för att låta
dem få som de ville.

::: #33 ::::::::::::::::::::

sakta, sakta sjönk astas
ögonlock. precis när hon
blundade helt var det som om
ett ljus tändes i den gamla
spegeln, som fortfarande
stod lutad mot väggen vid
astas säng. det var ett
varmt, mjukt ljus som kom
från två punkter, nästan som
ett par ögon.

om asta plötsligt slagit
upp ögonen hade hon fått se
en gammal dam titta på henne

#33

#67

inifrån spegeln. den gamla

damen log vänligt.

men asta slog inte

plötsligt upp ögonen. hon

sov som en stock, och trots

allt hon hade att grubbla

över, sov hon hela natten så

trygg som om någon vakade

över henne. och kanske var

det just så.

::: #34 ::::::::::::::::::::

kapitel #6 maj-björns

första resebrev

::: ::::::::::::::::::::

asta hade det inte lätt.

cesar var deppig och ville

inte prata, bea verkade

tänka på något helt annat

hela tiden. då och då

suckade hon djupt. vid det

här laget visste bea förstås

det där med flytten, men det

verkade ändå som om det inte

var det hon tänkte på.

#34

#69

asta föreslog att de skulle spela ruta på första rasten, men varken bea eller cesar hade lust.

när de kom in i klassrummet efter rasten var inte olle där.

-- han är säkert sjuk, sa sam ivrigt. då får vi nog vara på fritids.

men lisa hade sett olle på morgonen, så sjuk var han inte. frågan var bara var han höll hus.

någon tyckte att de skulle gå till rektorn och fråga, men innan de hann göra det slogs dörren upp, och där var han.

-- gissa vad jag har!
tjoade olle och viftade med ett papper.

::: #35 ::::::::::::::::::::

barnen försökte se vad olle höll i.

-- det här, sa han och gjorde en paus så att spänningen skulle stiga,

#35

#71

det här är det första brevet
från maj-björn! det kom med
posten idag.

ett sus gick genom
klassen.

-- var är han? frågade
asta. eller ... hon.

-- just det, sa olle
fundersamt. det där är en
intressant fråga. är
maj-björn en pojknalle eller
en flicknalle? med tanke på
namnet, så kan man ju
faktiskt undra. å andra

#35

#72

... tänk om bea hade ångrat sig! tänk om hon plötsligt kommit på att hon inte alls ville bli av med nynallen. det skulle förklara att hon hade verkat så sur och konstig.

-- jaja, lugn, jag bara skojade, sa olle.

han vecklade ut papperet och höll upp det framför sig, harklade sig och läste med allvarlig röst.

hej, klassen!

nu har jag påbörjat min
resa. en snäll människa
hittade mig vid skolgrinden
och tog med mig de första
milen.

just nu är jag i
bergetorpsvik. här har jag
fått titta på en stor och
fin kyrka och marknaden på
torget. där fanns en massa
stånd där de sålde
grönsaker, frukt och godis.

#36

#75

människan som tog med mig
hit säger att det inte finns
så mycket mer att se här, så
snart är jag nog på väg
någon annanstans. det kommer
bilder till er mejladress
senare, lovar människan.

vi hörs snart igen!

många hälsningar från

maj-björn

::: #37 ::::::::::::::::::::

-- bergetorpsvik, sa lisa
besviket. dit kan man ju
nästan cykla. jag trodde att
maj-björn skulle vara i kina
eller något.

-- även en tusenmilaresa
börjar med ett enda steg, sa
olle.

han gick fram till
sverigekartan som hängde på
väggen.

-- jag tänkte att vi kunde
följa maj-björns resa här på

#37

#77

kartan, sa han. vi kan sätta
knappnålar med små flaggor
på varje plats och så knyta
ihop dem med en röd
garltråd. vem vill göra i
ordning de första nålarna?

::: #38 ::::::::::::::::::::

massor av händer räcktes
upp i luften. ivrigast av
alla vinkade bea.

-- okej, bea, sa olle. du
kan väl göra en liten flagga
där det står start, så ska
vi försöka hitta ...

#38

#78

men bea avbröt honom. hon hade inte alls räckt upp handen för att få göra en liten pappersflagga.

-- fanns det någon adress på brevet? frågade hon.

-- ja, det är klart, sa olle. annars hade det ju inte kommit hit.

-- nej, jag menar en adress till den som skickade brevet.

olle förklarade att det var en avsändaradress bea

menade. men nej, någon sådan
hade inte funnits på
kuvertet. då sjönk bea
besviket ihop.

till slut blev det asta
och sam som fick i uppdrag
att göra de första
flaggorna. medan hon klippte
och skrev tittade asta hela
tiden på bea som tuggade
nervöst på underläppen.

asta satte sig bredvid bea
i matsalen. hon visste inte
riktigt hur hon skulle säga

då tänkte asta att det var
lika bra att bara säga det.

-- du, jag vet varför du
är så ... (hon tänkte säga
ilsken, men tänkte att det
nog inte var ett så smart
ord) ... konstig. det är
nallen, eller hur?

bea spärrade upp ögonen.

-- du ångrar dig,
fortsatte asta. eller hur?
för jag förstår precis hur
det känns, jag ...

längre hann hon inte innan

bea reste sig så häftigt att
brickan skallrade på bordet.

-- du vet ingenting, väste
hon. och du förstår
ingenting!

sedan sköt hon ut stolen
bakom sig och stormade ut ur
matsalen.

abc-klubben #2

diamantjakten

läsebok b

mats wänblad

överförd från första

upplagan, utgiven av

natur & kultur med

isbn #978-#91-#27-#42438-#8

specialpedagogiska

skolmyndigheten #2013

volym tre av åtta

till punktskriftsläsaren

::

hej!

i den här läseboken ska du få lära känna asta, bea och cesar. du kanske träffade dem redan i årskurs ett och vet att de går i samma klass och har en klubb som heter abc-klubben. de bor i ett samhälle nära varandra.

boken handlar om deras skola, fritid och mystiska saker som händer i och

omkring ödehuset.

din lärare kommer att
berätta om bilderna som
finns med i boken.

lycka till!

innehåll volym tre

.....

siffran inom parentes

hänvisar till förlagans

sidor.

till punktskriftsläsaren i

kapitel #7 nej,

bredsida, sa jag!

(#40)#84

kapitel #8 ett nytt

jobb (#46)#100

kapitel #9

glitteränglar (#51) ...#112

::: #40 ::::::::::::::::::::::

kapitel #7 nej, breddsida,

sa jag!

::::::::::::::::::::::

asta hade aldrig brytt sig
särskilt mycket om fotboll.

hon hade sett några av
sigges matcher, och två
gångar hade hon sett bea
spela. men att spela själv
... nej, så roligt såg det
helt enkelt inte ut.

ibland hade sigge tjatat
på henne om att hon skulle

#40

#84

följa med honom ut och
spela. men det var antingen
när de var på semester och
sigge inte hade någon annan
att spela med, eller när
teddy -- sigges bästis --
var bortrest. asta sa alltid
nej.

men nu hade hon fått en
idé. en riktigt bra idé,
tyckte hon själv. om hon
kunde lära sig lite om
fotboll, så kunde hon spela
med bea. då skulle de ha

något gemensamt, något att
göra bara de två. det skulle
säkert muntra upp bea.

för kanske var det inte
bara det där med nallen.
kanske kände sig bea lite
ensam också. cesar tyckte
nämligen precis som asta att
fotboll var tråkigt.

::: #41 ::::::::::::::::::::

dessutom visste asta att
bea just då tränade på
sportfältet precis bakom
deras hus.

#41

#86

så asta gick till sigges
rum och knackade på. det där
med knackningen var viktigt
för sigge. han hade satt upp
en stor lapp på dörren där
det stod -- den som går in
utan att knacka ska dö!.

-- vem är det? morrade
sigge där inifrån.

-- det är jag, pep asta.

-- stick!

asta tvekade. men så
tänkte hon på bea och tog
mod till sig.

#41

#87

-- kan inte du lära mig
spela fotboll? sa hon till
dörren.

det blev tyst ett tag.
asta hörde hur det frasade i
sigges överkast, som om han
satte sig upp.

-- vad sa du?

-- kan du lära mig att
spela fotboll?

dörren slogs upp med sådan
fart att asta nästan fick
den i huvudet.

-- skojar du, eller?

#41

#88

sa sigge och stirrade på

henne.

asta skakade på huvudet.

-- okej, ta på dig

gympadojorna så kör vi.

asta och sigge gick ner

till sportfältet bakom

höghuset för att träna. på

själva fotbollsplanen hade

beas lag träning.

::: #42 ::::::::::::::::::::

sigge rullade ut bollen i

gräset bredvid planen och

ställde sig ungefär fem

#42

#89

meter framför asta.

-- okej, sa han. vi börjar med att passa bollen lugnt och försiktigt till varandra.

det lät inte som sigge när han sa det, och asta förstod att det var så sigges tränare brukade säga.

asta sparkade till bollen. hon tyckte att hon fick riktigt bra träff, bollen flög iväg och missade bara sigge med en liten bit.

#42

#90

-- hallå, sa sigge. här är jag.

han skakade på huvudet och hämtade bollen.

-- försök igen, sa sigge.
det gjorde asta. nu tog hon i lite mer och bollen flög iväg en bra bit bakom sigge.

-- mål! tjoade asta.

::: #43 ::::::::::::::::::::

hon tjoade lite extra högt för att bea kanske skulle höra henne. men det verkade

#43

#91

inte fungera.

-- lägg av, fräste sigge.

du är ju bara pinsam. du ska inte skjuta mål, utan passa till mig.

han hämtade bollen och rullade den till asta som klippte till direkt. hon tyckte faktiskt att det var ganska kul. det tyckte inte sigge.

-- du lyssnar ju inte! sa sigge argt. du ska passa. breddsida, inte tåfjutt.

#43

#92

asta förstod inte ett ord.
inte blev det bättre när
sigge la bollen framför
henne och började prata om
stödben och höftvinkel och
en massa annat konstigt.
sigge blev argare och
argare. asta tyckte att det
blev tråkigare och
tråkigare. hon hade bara
tänkt sig att lära sig
fotboll lite snabbt. sparka
och springa, hur svårt kunde
det bli? jättesvårt,

tydiligen.

-- vi provar att nicka
istället, sa sigge.

han kastade bollen mot
asta som snabbt duckade.

-- vad gör du? sa asta.
jag höll ju på att få den i
huvudet!

-- det är det som kallas
att nicka, sa sigge trött.
vill du lära dig att spela
fotboll eller inte?

nu fick asta se att beas
lag var klara med sin

#43

#94

träning. hon hämtade bollen,
tog den under armen och
sprang iväg mot bea.

::: #44 ::::::::::::::::::::

-- jag lånar den här,
ropade hon över axeln till
sigge. tack för hjälpen!

sigge sparkade irriterat i
gräset. sedan gick han
hemåt. han kände sig lurad.

bea plockade ihop sina
grejor, sa hej då till sina
lagkompisar och gick iväg
precis när asta kom

#44

#95

springande.

-- hej, sa asta.

hon studsade bollen i
marken så att bea säkert
skulle lägga märke till den.

-- hej, sa bea. vad gör du
här?

-- spelar lite fotboll
bara, sa asta. övar
bredsidor, och så.

bea såg förvånad ut, men
nickade sedan och började gå
hemåt.

-- fast nu är jag klar,

#44

#96

sa asta snabbt.

bea sa ingenting, så asta
fortsatte.

-- förlåt för idag, sa
hon. i matsalen. jag
tjatade kanske på för
mycket och ...

en kort snyftning hördes
från bea. asta kom av sig.

-- vad är det? sa hon. är
du ledsen?

då vällde allt fram ur
bea. om maj-björn och den
gömnda diamantringen och allt

#44

#97

som hade hänt. hon grät och
snörvlade.

::: #45 ::::::::::::::::::::

-- varför förklarade du
inte bara för din mamma då?
sa asta.

-- därför att jag trodde
att jag skulle hinna hämta
nallen vid skolan och ge
mamma ringen och sen skulle
det vara som om ingenting
hade hänt. men nallen var
borta. och då hade jag redan
ljugit.

#45

#98

-- hur då ljugit?

bea sa ingenting på en
lång stund. sedan sa hon så
tyst att asta knappt hörde
det

-- jag sa att du hade
lånat nallen.

::: #46 ::::::::::::::::::::

kapitel #8 ett nytt jobb

::: ::::::::::::::::::::

cesar hjälpte morfar att
samla ihop gamla pinnar och
ris i trädgården. han tyckte
det var rätt skönt att göra
något annat än att tänka på
flytten. han visste ju inte
ens om det skulle bli någon,
men ändå hängde den över
honom som ett mörkt moln.

-- en kärra till, sa

morfar och torkade svetten

#46

#100

ur pannan. sedan går vi in
och äter.

det var cesar som körde
skottkärran. det var han bra
på. han hade hjälpt morfar
så länge han kunde minnas,
så han hade övat mycket.

numera klarade han till och
med den knixiga svängen runt
husknuten, där man måste
trixa kärran förbi en stor
lerkruka med rosor. i början
vågade inte morfar låta
honom köra där, han var så

#46

#101

rädd om sina älskade

blommor, men nu litade han

på cesar.

bakom huset, på en

undanskynd plats i ett hörn

av trädgården, tömde cesar

kärran. varv efter varv.

någon gång om året eldade

sedan morfar upp allt skräp

som samlats ihop. då brukade

de passa på att grilla korv

över brasan.

#46

#102

::: #47 ::::::::::::::::::::

det var där, vid rishögen,
cesar var när mamma kom hem.
hon såg inte honom och han
såg inte henne. han hörde
morfars röst.

-- har de hört av sig än?

morfars pratade tyst, som
om det var något hemligt på
gång. det fick cesar att
stanna upp, osynlig bakom
husknuten.

-- de ringde idag, svarade
mamma. de vill att jag ska

#47

#103

komma på intervju på måndag.

-- grattis, sa morfar.

tror du att du får jobbet

då?

-- det lät som om jag låg
bra till, i alla fall.

-- och i så fall blir
det ...?

::: #48 :::::::::::::::::::::::

-- ja, i så fall blir det
en flytt. det är för långt
att pendla.

mamma suckade.

#48

#104

-- jag vet inte hur jag ska kunna berätta det för cesar bara, sa hon. han blev jätteledsen när vi pratade om det förut. jag kanske ska vänta till efter intervjun. eller vad tror du?

morfar svarade inte.

antagligen gjorde han någon min eller gest som cesar inte såg. men det spelade inte så stor roll. nu visste han ju ändå.

han vände skottkärran och

körde tillbaka den till
rishögen. sedan satte han
sig i kojan som han och bea
hade byggt för flera år
sedan. där kom tårarna.

::: #49 ::::::::::::::::::::

asta hade mycket att
fundera över den kvällen.
hon plockade fram dagboken
från gömstället under
madrassen och bläddrade fram
till första tomma sidan och
började skriva.

onsdag #18 oktober

nu har allt blivit
snurrigt. cesar kanske ska
flytta, bea har gett bort en
nalle med en värdefull ring
i. och det värsta av allt,
hon har sagt till sin mamma
att det är jag som har lånat
nallen! då blir det ju
liksom mitt fel om ringen
försvinner.

jag ringde cesar och
berättade om ringen, men han

#49

#107

lyssnade knappt. han tänker bara på flytten hela tiden.

jag är arg på bea. varför skulle hon dra in mig? hur ska vi lösa det här?

varför måste cesars mamma vara just guldsmed, när det inte finns några sådana jobb här? varför gömde beas mamma ringen i en dum nalle?

egentligen borde mammorna

lösa det här själva. för

egentligen är det ju deras

fel alltihop. och lite beas.

#49

#108

jag tänker vara arg på henne
länge.

god natt, dagboken!

::: #50 ::::::::::::::::::::

asta gömde dagboken igen
och plockade fram pyjamasen.
men det var en tanke som
snurrade runt i hennes huvud
hela tiden. det kändes som
om det fanns en lösning
någonstans där inne, men hon
kunde inte riktigt få tag i
den. det var något med
mammorna. guld och

#50

#109

diamanter.

precis när hon klev in i
badrummet för att borsta
tänderna slog det henne.
plötsligt fick hon en
fantastisk idé. nu visste
hon hur de skulle göra!

asta nynnade för sig själv
medan hon borstade. vad
smart hon var! allt löst i
en enda handvändning. hon
var så glad att hon glömde
att vara arg på bea en lång
stund, och när hon somnade

#50

#110

den kvällen var det med ett
leende på läpparna.

#50

#111

::: #51 ::::::::::::::::::::::

kapitel #9 glitteränglar

::::::::::::::::::::::

asta kom till frukostbordet

på ett strålande humör. idén

hon fått kvällen innan

kändes fortfarande minst

lika bra. hon var helt

övertygad om att hon hade

löst alla problem. det

gällde bara att få bea och

cesar att inse hur bra idén

var.

två rostade mackor med

#51

#112

apelsinmarmelad och en kopp
te slank snabbt ner. sedan
plockade asta ihop sina
saker och gjorde sig klar
att gå till skolan.

-- vänta på mig! ropade
pappa inifrån badrummet.
och glöm inte att borsta
tänderna extra noga.

varför skulle hon vänta på
honom? och varför var det
plötsligt så viktigt med
tandborstningen?

-- du ska till tandläkaren
idag, sa pappa. säg inte att
du har glömt det. eller
vänta ...

::: #52 ::::::::::::::::::::

han sprang in i köket,
fram till kylskåpet och drog
loss en lapp så hastigt att
magneten som hållit fast den
ramlade i golvet med ett
klirrande ljud.

pappa läste mumlande på
lappen.

#52

#114

-- ... välkommen ...

undersökning ...

folktandvården ... torsdag

klockan #08.10. jodå, det är
idag.

typiskt. just idag när hon
hade så bråttom att träffa
bea och cesar och berätta om
sin plan.

-- vi tar bilen, sa pappa.
jag måste åka direkt till
jobbet sen. har du borstat
tänderna nu då? så man
slipper skämmas.

#52

#115

egentligen är det konstigt
med tandläkare, tänkte asta
medan hon låg och tittade
upp mot en affisch med
sagofigurer som satt i
taket. vad är det för
speciellt med tänder? man
går ju inte till en
knäläkare en gång om året
och kollar knäna. fast tänk
om man gjorde det. gick till
knäläkaren och
armbågsläkaren och tåläkaren
och fingerläkaren och

#52

#116

kindtläkaren. -- ja, du asta,
dina kinder ser fortfarande
utmärkta ut. du verkar
tvätta dem ordentligt.
fortsätt med det så ska du
se att du slipper kindtroll
i fortsättningen också.

asta fnissade till och
tandläkaren slutade genast
peta med sin sond.

::: #53 ::::::::::::::::::::

-- gjorde jag illa dig?
frågade hon oroligt.
-- gej gå, sa asta.

#53

#117

hon kunde inte säga vissa
ljud med en massa
tandläkargrejer i munnen.
n och d, till exempel. men
tandläkaren verkade förstå
ändå. hon var säkert van.

::: #54 ::::::::::::::::::::

efter ännu en stunds
petande och kännande la
tandläkaren ifrån sig sina
instrument och sa att asta
fick skölja munnen om hon
ville. det ville asta. det
var så kul att spotta i den

#54

#118

där lilla skålen med
virvlande vatten.

-- ja du, asta, sa
tandläkaren. det såg ju bra
ut det där. du verkar vara
duktig med tandborsten. tack
för idag, nu är du färdig.

asta tvekade. borde inte
tandläkaren ta fram asken
med klistermärken och
glitteränglar nu? eller hade
asta blivit för gammal för
sådant? andraklassare kanske
inte fick en present för att

de varit duktiga.

sakta rätade asta på sig
och klev ur stolen. pappa
hade redan rest sig och
väntade vid dörren.

det kändes inte som om
asta var för gammal för en
liten present. men
tandläkaren hade vänt sig
mot datorn och skrev i små
rutor på skärmen.

nähä. då var man alltså
för gammal, tänkte asta. hon
tog pappas hand och gick mot

dörren.

-- åh, vänta! sa plötsligt
tandläkaren bakom dem. jag
glömde ju.

hon plockade fram den
gamla chokladasken och
öppnade locket.

-- du brukar vilja ha
gammeldags glitteränglar,
va? sa hon.

::: #55 ::::::::::::::::::::

asta nickade nöjt. hon
gillade bokmärken, även om
hon aldrig använde dem

#55

#121

till det de var till för.

underst låg några fina

änglar, tre olika sorter,

men hon hade redan alla tre.

då kanske hon var för gammal

ändå.

till slut valde hon i alla

fall en ljusblå ängel med

vita vingar, för att den

hade så mycket glitter.

-- tack, sa asta. vi ses

nästa år.

-- jajamän, sa

tandläkaren. nytt år och

#55

#122

ny ängel.

asta vågade inte säga
någonting om att det vars
samma gamla vanliga änglar
varje år, för då kanske hon
inte skulle få någon nästa
gång.

-- racerfart till skolan
nu, sa asta och knäppte
bilbältet.

-- det var värst vad du
hade bråttom då, sa pappa
med ett lite skratt. händer
det något särskilt idag?

#55

#123

-- kanske det, sa asta.

man vet aldrig.

#55

#124

abc-klubben #2

diamantjakten

läsebok b

mats wänblad

överförd från första

upplagan, utgiven av

natur & kultur med

isbn #978-#91-#27-#42438-#8

specialpedagogiska

skolmyndigheten #2013

volym fyra av åtta

till punktskriftsläsaren

::

hej!

i den här läseboken ska du få lära känna asta, bea och cesar. du kanske träffade dem redan i årskurs ett och vet att de går i samma klass och har en klubb som heter abc-klubben. de bor i ett samhälle nära varandra.

boken handlar om deras skola, fritid och mystiska saker som händer i och

omkring ödehuset.

din lärare kommer att
berätta om bilderna som
finns med i boken.

lycka till!

innehåll volym fyra

.....

siffran inom parentes

hänvisar till förlagans

sidor.

till punktskriftsläsaren i

kapitel #10 astas

fantastiska idé (#56) #125

kapitel #11 inga elever

i lärarrummet (#62)..#139

kapitel #12 bakom

spegeln (#68).....#150

om bergetorpsvik och
marknaden där. asta var så
ivrig att få berätta om sin
idé för bea och cesar att
hon inte hörde ett ord. hon
kunde bara inte vänta till
rasten.

-- jag har kommit på en
grej, viskade hon till
cesar.

cesar lutade sig närmare,
men då tittade olle bister
på dem och cesar rätade upp
sig igen.

-- och nu har vi faktiskt
fått några bilder också, sa
olle. jag skrev ut dem nu på
morgonen. men färgen i
skrivaren börjar visst ta
slut.

han höll upp två papper
med lila fotografier.

väldigt lila fotografier.

::: #57 ::::::::::::::::::::

men om man kisade kunde
man se maj-björn bland
grönsaker på den ena bilden
och en hand som höll upp

#57

#127

nallen framför ett kyrktorn
på den andra.

asta försökte viska igen,
men cesar visade tydligt att
han inte tänkte lyssna. då
skrev asta en lapp istället.

bea behöver en ring.

din mamma behöver ett jobb.

hennes jobb är att göra
ringar.

asta tittade på cesar medan
han läste. det där måste han
väl fatta? i astas tankar

reste sig cesar med ett
brett leende på läpparna.
han jublade högt. sedan sa
han att asta var den
smartaste och bästa
människan i hela världen.

i verkligheten läste cesar
lappen. sedan blundade han,
gjorde en liten grimas och
skakade på huvudet.

det var det värsta! han
måste ha missförstått något.
asta vände sig mot bea, men
hon stod framme vid kartan

och studerade bilderna som
olle nu nålat upp. väldigt
nära, studerade hon dem.

olle såg förvånat på
henne, sedan ryckte han på
axlarna och fortsatte prata
om bergetorpsvik ända fram
till rasten.

::: #58 ::::::::::::::::::::

de andra sprang ut så fort
klockan ringde, men bea stod
kvar vid kartan. cesar reste
sig för att gå, men då högg
asta tag i hans tröjärm.

#58

#130

-- gillade du inte min idé? sa hon med en röst som lät gnälligare än hon tänkt sig.

cesar väntade tills olle lämnat klassrummet innan han svarade.

-- du vet ingenting om ringar, sa han.

asta rynkade ögonbrynen.

-- vet du ens vilken storlek det ska vara?

fortsatte cesar.

det visste ju inte asta.

-- sedan var det en
vigselring, eller hur?

asta nickade.

-- de är alltid graverade,
sa cesar. på insidan. det
står datum och vem man gift
sig med och så. vet du vad
det stod i beas mormors
ring? och med vilken stil?

nu började asta förstå att
hennes idé inte var så
genomtänkt som hon trott.

-- dessutom, fortsatte
cesar, så var det en

#58

#132

-- ska du med ut? sa cesar
till bea.

men bea svarade inte. hon
hade plockat fram ett
förstoringsglas och höll det
över bilden av maj-björn och
kyrktornet.

-- jag visste det, sa hon.
jag visste att det var något
skumt.

::: #60 ::::::::::::::::::::

blank sida.

::: #61 ::::::::::::::::::::

asta och cesar gick fram
till henne.

-- vi skickade iväg
maj-björn i tisdags,
fortsatte hon. på
eftermiddagen. och det
första brevet kom igår, på
onsdagen. hur hann det fram?
det tar en dag att skicka
brev. minst.

cesar sa att den som
hittade maj-björn kanske
åkte direkt till

#61

#135

bergetorpsvik och skickade

brevet samma dag.

-- men titta på klockan på kyrktornet, sa bea.

den stod på tolv. mitt på dagen eller mitt i natten.

det stämde inte.

asta tittade närmare på bilden, och nu såg hon något mer som var mystiskt.

-- titta på armbandet. är inte det majas?

det var lite svårt att se i allt det lila, men det såg

#61

#136

verkligen ut som majas

armband.

-- då stämmer allt, sa

cesar. maja tog maj-björn.

sedan skickade hon ett mejl

till olle, som låtsades att

det var ett riktigt brev.

bilderna tog hon i

efterhand, dagen efter. de

fuskade!

då lyste bea upp.

-- det betyder att maja

kanske fortfarande har

nallen. hur får vi tag i

#61

#137

maja blixtsnabbt? det kan

gälla sekunder!

#61

#138

::: #62 ::::::::::::::::::::::

kapitel #11 inga elever i

lärarrummet

::::::::::::::::::::::

cesar knackade försiktigt på
dörren till lärarrummet. där
innanför hördes röster, ett
skratt. men ingen verkade
höra knackningen.

-- du får ta i lite, sa
bea. de är gamla och döva.

hon bultade på dörren med
knytnäven.

nu tystnade pratet och

#62

#139

efter några sekunder närmade sig fotsteg dörren. en glipa öppnades och rektorn stack ut huvudet. det kom som en vindil av kaffedoft runt henne.

-- inga barn i lärarrummet, det vet ni, sa hon. det finns rastvakter om det är något.

-- men vi måste prata med olle, sa bea. det är livsviktigt.

-- olle kommer till er när
hans rast är klar, sa
rektorn och log. gå ut och
få lite frisk luft nu.

hon började stänga dörren,
men då körde bea in en fot
emellan.

-- det hinner vi inte, sa
hon. det gäller sekunder!

::: #63 ::::::::::::::::::::

blank sida.

::: #64 ::::::::::::::::::::

nu kom olle bakom rektorn.

-- det är okej, sa han.

#64

#141

jag var ändå på väg ut.

olle kom ut till dem i
korridoren, stängde dörren
bakom sig och frågade vad de
ville. bea förklarade att de
av en anledning som de
tyvärr inte kunde avslöja
måste få tag i maja
omedelbart.

-- det låter allvarligt,
sa olle.

barnen nickade. för det
var det ju.

-- okej, sa olle.

#64

#142

jag litar på er.

han plockade fram sin mobil och knappade fram numret till maja, sedan tryckte han på ring-knappen. det gick fram några signaler, sedan log olle och nickade.

-- hej, maja. det är olle. ... öh, absolut, men jag kan inte prata om det nu. ... nej, just det. men bea vill säga något viktigt till dig, vad jag förstår. jag skickar

#64

#143

över luren, hej.

han gav bea mobilen. hon
stirrade på honom. han
stirrade förvånat tillbaka.
så stod de en stund tills
cesar påpekade att det var
ett privatsamtal, och då
förstod olle vinken.

-- åh, förlåt. kom till
klassrummet med mobilen
sedan.

han vinkade och gick sin
väg genom korridoren.

-- hål?

-- hos tandläkaren.

asta skakade på huvudet.

hon drog fram glitterängeln
och visade den.

::: #67 ::::::::::::::::::::

-- man får välja ur asken
även om man har hål, sa
cesar. jag trodde att det
var därför man skulle borsta
tänderna. sedan hade jag ett
hål en gång. jag blev
jätteledsen. men jag fick
välja ett märke ändå.

#67

#146

asta funderade på det ett

tag.

-- så då kan man sluta

borsta tänderna då? då

skrattade cesar för första

gången på evigheter, kändes

det som. det gjorde asta

glad.

-- undrar varför alla

änglar är bebisar, sa cesar.

om man ska ha en skyddsängel

som försvar vill man väl ha

något tuffare än en bebis.

det var det här asta

#67

#147

gillade bäst med cesar, att han tänkte en massa knäppa tankar och sa dem rakt ut. utan att fundera det minsta på om det lät konstigt. hon öppnade munnen för att svara, men just då kom bea tillbaka.

-- maja erkände att det var hon som tog nallen, sa bea. för att vi skulle komma igång direkt, liksom.

-- men? sa cesar.

-- men hon har inte kvar
maj-björn längre. hon satte
den vid en busshållplats. vi
är tillbaka där vi började.
och maj-björn kan vara
precis var som helst.

#67

#149

::: #68 ::::::::::::::::::::::

kapitel #12 bakom spegeln

::: ::::::::::::::::::::::

någonstans i bakhuvudet hade

bea ett litet hopp om att

hennes mamma skulle glömma

bort mormors diamantring.

åtminstone ett tag, tills

maj-björn kom tillbaka. men

egentligen visste hon att

det inte skulle bli så. om

det var något hennes mamma

hade, så inte var det dåligt

minne.

#68

#150

dessutom blev hon ju
påmind precis hela tiden. om
bea slog på teven så var det
någon som pratade om ringar
på en kanal, och om hon
bytte var det en tecknad
film om nallar, och på den
tredje en dokumentär om
antingen diamanter eller
mormödrar.

som nu. bea satt och
slötittade på något helt
ofarligt, ett naturprogram
om flyttfåglar. mamma kom in

#68

#151

forskningsstationen.

ringen blänkte till
framför kameran, och då
visste bea att det var kört.

-- jo, förresten, sa
mamma. har du sagt till asta
om nallen?

-- mm.

det var ju inte riktigt en
lögn. hon hade pratat med
asta om nallen.

-- men du har inte fått
tillbaka den än?

-- nä.

#69

#153

fanns något sätt att ordna
alltihop. men det enda de
kunde göra var väl att vänta
och hoppas. asta tänkte på
den magiska kulan igen. hon
mindes sista gången hon sett
den, i spegeln hemma hos den
gamla damen i ödehuset.

det hade varit så
konstigt. asta hade stått
framför spegeln, men det var
inte sin egen spegelbild hon
såg, utan den gamla damens.
damen höll fram kulan mot

#70

#155

asta. sedan slöt hon handen,
och när hon öppnade den igen
var kulan borta.

::: #71 ::::::::::::::::::::

asta tänkte efter. hon
hade ju faktiskt spegeln
här, i sitt rum. om hon
ställde sig framför den, så
kanske hon skulle få se ...

snabbt hoppade hon upp på
fötter och ställde sig
framför spegeln. hon såg ...
sig själv. inget annat.
hon grimaserade mot spegeln

#71

#156

och spegelbilden grimaserade
tillbaka. hennes blå kofta
med guldknappar såg nästan
ut som en uniform, märkte
hon. särskilt nu när
spegelglaset var smutsigt
och lite disigt.

ur fickan grävde hon fram
glitterängeln, så höll hon
den som en medalj på
bröstit. nu såg hon ut som
en general. hon gjorde
honnör och marscherade på
stället. då glittrade det

till i änglamedaljens
spegelbild, det kom nästan
som ett sken från den.

asta spärrade upp ögonen
och för en kort sekund
byttes ängelns ansikte ut
mot den gamla damens. hon
log mot asta.

::: #72 ::::::::::::::::::::

jag måste ha sett fel,
tänkte asta. det blänkte väl
till lite bara. men så
tänkte hon på en film hon
sett. i filmen hade en liten

#72

#158

flicka gått in i en spegel
och hamnat i en annan värld.

asta ryste till. men hon
kunde inte låta bli att
sträcka fram ett finger mot
spegelglaset. närmare och
närmare, ända tills hon
... slog i.

inget magiskt alls. ängeln
var en bebis igen och det
gick inte att sticka in
handen i spegeln. skönt,
tyckte asta. för hon gillade
spegeln som den var.

#72

#159

just då fick asta en idé.

tänk om den gamla damens
namn fanns någonstans på
spegeln. på en liten etikett
på baksidan eller något.

hon vände spegeln och
lutade den mot väggen. träet
var gammalt och sprucket,
men det stod ingenting
någonstans. det var en glipa
på någon centimeter mellan
ramen och träet. asta kände
med fingret runtom och där,
uppe i högra hörnet,

#72

#160

fastnade hennes fingertopp
på något som stack ut. det
såg ut som ett gulnat
papper, vikt flera gånger.

::: #73 ::::::::::::::::::::

asta hämtade linjalen på
skrivbordet och stack in den
i glipan. så pillrade hon ut
papperet. det var gammalt
och fransigt i kanten. hon
vecklade ut det och såg att
något stod skrivet med
snirkliga bokstäver. det var
ett brev!

#73

#161

till en ganska liten flicka

jag visste att du skulle
få spegeln till slut. den
söker sig till rätt person.

om den är magisk? tja, vad
tror du? är den inte väldigt
lik spegeln i sagan om
prinsen? du vet den som
alltid sa sanningen.

att ha en sådan spegel är
inte så lätt som man kan
tro. vill man alltid veta
sanningen? kanske är det här

#73

#162

en sådan spegel? ta väl hand
om den. spegeln känner själv
när den inte behövs längre.

all lycka!

från en väldigt gammal dam

::: #74 ::::::::::::::::::::

asta lutade spegeln mot
väggen igen. hon ställde sig
framför den. hon såg ut
precis som vanligt. hur vet
man om en spegel är magisk
och alltid visar sanningen?
jo, man gör något som man
vet är fel, tänkte asta.

#74

#163

så hon log samtidigt som
hon tänkte på att cesar
skulle flytta. hennes
spegelbild log inte
tillbaka.

#74

#164

abc-klubben #2

diamantjakten

läsebok b

mats wänblad

överförd från första

upplagan, utgiven av

natur & kultur med

isbn #978-#91-#27-#42438-#8

specialpedagogiska

skolmyndigheten #2013

volym fem av åtta

till punktskriftsläsaren

::

hej!

i den här läseboken ska du få lära känna asta, bea och cesar. du kanske träffade dem redan i årskurs ett och vet att de går i samma klass och har en klubb som heter abc-klubben. de bor i ett samhälle nära varandra.

boken handlar om deras skola, fritid och mystiska saker som händer i och

omkring ödehuset.

din lärare kommer att
berätta om bilderna som
finns med i boken.

lycka till!

innehåll volym fem

.....

siffran inom parentes

hänvisar till förlagans

sidor.

till punktskriftsläsaren i

kapitel #13

kändisklassen (#75) ...#165

kapitel #14 dagboken

(#80)#179

kapitel #15 en nalles

irrfärder (#86)#194

::: #75 ::::::::::::::::::::::

kapitel #13 kändisklassen

::::::::::::::::::::::

allteftersom dagarna gick
fylldes kartan på med nya
nålar. efter två veckor hade
maj-björn redan besökt fem
städer. det kom brev och
mejl och ganska många
bilder. problemet för bea
var att hon hela tiden låg
ett steg efter. folk
skickade sina brev när de
redan lämnat nallen vidare.

#75

#165

ryktet spreds, och en dag kom en journalist och en fotograf från tidningen för att göra ett reportage om maj-björn.

de kom in i klassrummet efter lunch. medan fotografen tog bilder gick journalisten runt och intervjuade eleverna. mest som förstås. han lyckades hela tiden klämma sig fram närmast och svarade så fort någon annan tvekade det

#75

#166

huvudet i bilden från sidan,
brett leende.

fotografen suckade.

-- tre barn och läraren,
sa hon. det räcker. det ser
bara konstigt ut om någon
kastar sig in i bilden. och
dessutom blir det
rörelseoskärpa.

-- det blir vad då?

frågade sam.

-- suddigt. håll dig undan
nu.

då gick sam och satte sig

#76

#168

vid journalisten. han
hoppades att hon skulle ha
några frågor över som han
kunde besvara. men det hade
hon inte.

-- har du fått det du
behöver? sa hon till
fotografen. i så fall ska vi
väl tacka för oss.

-- vänta! utropade sam. ni
är inte alls klara.

alla såg förvånat på sam.

-- ni, öh ... har ju ingen
bild på maj-björn.

-- nej, sa fotografen
ganska surt. hon, eller han,
är ju inte här. eller hur?
nu går vi.

men då var det
journalisten som
protesterade.

-- grabben har faktiskt
rätt, sa hon. det skulle
kännas tomt om inte själva
huvudpersonen fanns med i
artikeln. har ni någon bild
av gun-erik?

-- det sitter en på
kartan, sa sam. av
maj-björn.

fotografen gick dit och
tittade på bilden av nallen
och kyrktornet.

::: #77 ::::::::::::::::::::

-- jag trodde att det var
en gräsmatta, sa hon.

olle förklarade att
färgpatronerna i skrivaren
tyvärr tagit slut just när
han skrev ut den bilden.

journalisten funderade en

#77

#171

stund.

-- jag tror att det funkar
ändå, sa hon sedan. i värsta
fall får vi köra den i
svartvitt.

-- då tror folk att det är
en panda, sa sam.

nu skrattade till och med
fotografen, som dittills
varit ganska bister.

-- då så, sa journalisten.
vems nalle var det från
början?

alla sökte efter bea med

#77

#172

blicken, men hon satt längst
bak och stirrade ner i
golvet. asta petade henne i
sidan.

-- lägg av! viskfräste
bea. jag vill inte.

när det varit tyst en
stund tog sam chansen. om
det var ett skämt eller
allvar visste nog knappt han
själv.

-- min, sa han. nallen var
min. ska jag hålla i bilden,
eller?

#78

#173

::: #78 ::::::::::::::::::::

-- vänta lite nu, avbröt
olle. ska inte ...?

och så sökte han beas
blick. hon såg upp mot honom
under lugg och skakade sedan
bestämt på huvudet.

-- förlåt, sa olle. jag
mindes fel.

men när han sagt det
rynkade han fundersamt
pannan, som om han just fått
något att grubbla över.

så gick det till när sam,

#78

#174

flinande från öra till öra,
blev fotograferad som ägare
till en illande lila nalle
som egentligen var beas.

på väg hem frågade asta
varför bea inte velat vara
med på bild.

-- jo, sa bea, om mamma
får se mig i tidningen
kommer hon titta väldigt
noggrant på bilden.

-- aha, sa cesar. och
antagligen känna igen
nallen, även om den är lila.

bea nickade.

de gick förbi ödehuset.

de nya ägarna höll på att skruva upp en stor skylt, över dörren. men det var papper över den, så det gick inte att läsa vad det stod.

-- vad tror ni att det ska bli för affär? sa asta.

-- inte mat, i alla fall, sa cesar. det ligger ju en stor affär precis på andra sidan tunneln. jag hoppas att det blir en

#78

#176

leksaksaffär. med datorer

och spel.

::: #79 ::::::::::::::::::::

asta hoppades på en sådan

där presentaffär med

doftljus och konstiga

tvålar. inte för att hon

någonsin köpt vare sig

doftljus eller tvålar, men

det luktade så gott. bea

hoppades på en sportaffär.

eller plockgodis.

visst är det väl märkligt?

ingen av dem tänkte efter

#79

#177

tillräckligt noga för att
hoppas på den enda sorts
affär som de faktiskt kunde
ha mest nytta av.

#79

#178

::: #80 ::::::::::::::::::::::

kapitel #14 dagboken

::: ::::::::::::::::::::::

när asta kom hem hörde hon
något märkligt från sigges
rum. det lät som om sigge
läste något högt, och
konstigt nog hade asta hela
tiden känslan av att hon
visste precis vad han skulle
säga härnäst.

-- jag är arg på bea,

läste sigge.

-- jag är arg på bea,

#80

#179

härnade en annan röst.

båda rösterna gnäggade av
skratt. det var teddy.

sigges bästis. om sigge var
jobbig på egen hand, var han
tusen gånger värre när han
skulle tuffa sig för teddy.

asta drog sig närmare
dörren till sigges rum.
fortfarande hade hennes
hjärna inte riktigt hunnit
koppla ihop ledtrådarna.

-- och lyssna här då, sa
sigge. jag undrar om någon

#80

#180

hittade maj-björn. tänk om
han (eller är det en hon?)
sitter kvar där vid grinden.

han skrattade så att han
tjöt. teddy också.

maj-björn, vad var det för
namn?

då klickade det till i
astas skalle och plötsligt
förstod hon vad som hände.

det var sigges röst som

::: #81 ::::::::::::::::::::

läste, men orden var hennes
egna. dagboken! sigge hade

#81

#181

hittat hennes dagbok och

läste ur den för teddy!

asta blev så arg att hon blev alldeles iskall. det var en vanvettig ilska, alldeles för stor för hennes lilla kropp.

hon slängde upp dörren till sigges rum, stegade tvärs över golvet fram till sängen där sigge halvlåg, ryckte dagboken ur hans händer och sedan boxade hon till honom. det hårdaste hon

#81

#182

kunde, rakt över munnen.

teddy bara gapade. sigge
stirrade rakt in i astas
ögon, men sa inget.

asta vände och med
dagboken i handen stegade
hon ut ur rummet och drämde
igen dörren bakom sig.

-- vad är det med dig?
skrek sigge där inifrån. du
är ju helt galen!

teddy fnissade osäkert.

-- vilken snyting, sa han.

::: #82 ::::::::::::::::::::

det var först när asta
kommit in på sitt eget rum
som känslorna hann ikapp
henne. hon kastade sig på
sängen och grät in i kudden.
hur kunde han? en dagbok får
ingen annan läsa. ingen.
särskilt inte en storebror,
och särskilt inte högt för
en idiot till kompis.

det som stod i dagboken
var hennes ord. bara hennes.
nu kändes det som om sigge

#82

#184

varit inne i hennes hjärna
-- och hjärta -- och rotat
omkring.

asta grät tills det sved i
kinderna av fukt och salt
och trycket mot kudden.

efter ett tag började det
värka i handen också. den
hand hon boxat sigge med.

asta tittade efter. det var
blod på knogarna. en

skinnflik hade rivits bort.

asta hoppades att åtminstone
lite av blodet var sigges.

#82

#185

plötsligt var det som om
en kall hand grep asta om
hjärtat. inte nog med att
sigge läst hennes dagbok,
det stod ju saker i den
också. saker som ingen
skulle få veta. där stod att
maj-björn hade en värdefull
diamantring i ryggen. där
stod att bea hade ljugit för
sin mamma. där stod att
cesar kanske skulle flytta.

det var inte bara asta som
sigge hade stulit av.

#82

#186

han hade stulit astas

kompisars hemligheter också.

varför hade hon skrivit allt

det där i dagboken? hon

visste ju hur sigge var. och

skulle hon berätta för bea

och cesar om vad som hänt?

::: #83 ::::::::::::::::::::

asta begravde huvudet i

kudden igen och grät så att

hon hulkade, långt efter att

tårarna borde ha tagit slut.

då slogs dörren upp.

#83

#187

-- potatis eller ris till
fisken? frågade pappa.

asta svarade inte.

-- men vad är det, gumman?
sa pappa och satte sig på
sängkanten. har det hänt
något?

asta tänkte inte svara,
men när pappa strök henne
över ryggen och ännu en gång
frågade vad som hänt, så
brast det. orden välldes ur
asta, som lavan ur en
vulkan. hon berättade att

#83

#188

sigge tagit hennes dagbok
och läst ur den för teddy.
och att de skrattat.

om asta blivit arg förut,
var det ingenting mot den
vrede som flög i pappa.
han blev alldeles vit i
ansiktet, reste sig och
klampade iväg mot sigges
rum. han svor hela vägen.

::: #84 ::::::::::::::::::::

-- teddy! vrålade pappa.
det är dags för dig att gå
hem.

#84

#189

-- men, pappa . . . ,

försökte sigge.

-- nu!

asta hörde teddy tassa ut
ur rummet, ut i hallen och
sedan slog dörren igen efter
honom.

-- det trodde jag verkligen
inte om dig, sigge! hur kan
du ta din lillasysters
dagbok och läsa den? högt
för en kompis? hur tror du
att det känns för henne?

sigge försökte flika in

#84

#190

att asta boxat honom, men
pappa brydde sig inte det
minsta om det.

-- skäms! sa han. så gör
man inte. så gör man aldrig!

-- men ...

-- försök inte. det finns
inga ursäkter. andras
dagböcker rotar man inte i.
punkt slut.

pappa kom in till asta
igen. nu hade ilskan runnit
av honom, och han verkade
nästan lite blyg.

muttrade asta.

-- struntprat, sa pappa.

jag hämtar hammare och spik
med en gång.

-- men mamma sa att den
måste skruvas upp, sa asta.
för att den är så tung.

-- äh, sa pappa. hon ska
alltid ha både hängslen och
livrem. hur svårt kan det
vara att sätta upp en
spegel?

::: #86 ::::::::::::::::::::

kapitel #15 en nalles

irrfärder

::: ::::::::::::::::::::

vi vet förstås att nallar

inte kan skriva. eller tala.

eller ens tänka. det gäller

förresten alla andra

kramdjur också. men om de

kunde det, vad skulle de då

tänka på, och tala och

skriva om? maj-björn, till

exempel. hur skulle

maj-björns reseberättelse se

#86

#194

ut om han, eller hon, skrev
den själv? tja, så här
kanske.

dag #1

äntligen händer något i
mitt liv! ända sedan jag
satt på prishyllan på
nöjesfältet och såg ut över
folkmassan har jag längtat
efter liv och rörelse.

istället hamnade jag hemma
hos en otacksam flicka som
redan hade en favoritnalle,

en sorglig figur vid namn

#86

#195

hickeman.

men nu. nu har hon tagit
sitt förnuft till fånga. vad
jag förstår har hon skänkt
mig till någon sorts
barnhem. det är i alla fall
en massa ungar här i ett
stort rum. alla tittar på
mig, och jag har fått flera
kramar. liv, rörelse och
kramar, kan det bli bättre?

#86

#196

::: #87 ::::::::::::::::::::

dag #2

jag ropade hej för tidigt
igår. strax efter att jag
slutat skriva tog min förra
ägarinna mig under armen och
bar ut mig. hon satte mig
vid en grind och gick
därifrån. allt jag fick med
mig var en lapp som hänger
runt halsen. vad ska den
vara bra för?

där satt jag. ensam och
övergiven. jag bara väntade

#87

#197

på att en varg med dräglände
käftar skulle dyka upp och
dra in mig i skogen. det var
hemskt.

då kom en större människa
(jag tror att hon var inne i
barnhemmet också) och
hämtade mig. hon satte mig i
sin bil och sedan åkte vi
iväg. en ny ägarinna, tänkte
jag. lite väl stor, kanske,
men jag klagar inte. hon
verkar relativt snäll.

idag har vi varit ute och

#87

#198

tittat på saker. jag vet
inte riktigt vad, för hon
vänder mig åt fel håll hela
tiden. hon sätter mig
framför någonting, sedan
klickar hon på en liten låda
åt mitt håll. troligen är
hon inte riktigt frisk i
huvudet.

sedan, o hemska öde,
lämnade hon mig också. på en
bänk mitt på ett torg. vad
är det med folk?

#87

#199

mönstret är detsamma varje gång. de tar med mig hem över natten, sedan fraktar de runt mig, ställer mig åt fel håll och klickar med sina lådor. därefter blir jag lämnad någonstans.

dag #4

dagens ägare pratade med mig. det har ingen av de andra gjort. hon sa att vi skulle gå på museum och en massa andra roliga saker.

tro henne inte. vi gick

#88

#201

aldrig in på ett enda
ställe. det var bara det
vanliga sittandet åt fel
håll och lådklickandet.

men jag fick i alla fall
en ledtråd till vad allt det
här går ut på. de ska visa
mig saker. det måste vara
det som står på lappen. ta
nallen till en stad och visa
den roliga saker. men de
fuskar. jag får aldrig se
något.

::: #89 ::::::::::::::::::::

dag #5

nu börjar det bli tråkigt.
hur många kyrkor och statyer
ska min rygg behöva se?

det enda roliga är att
titta på människor. de ser
så olika ut. en del låter
annorlunda också, jag
förstår inte ett ljud av vad
de säger. de kanske kommer
från något annat ställe,
långt bort? tänk om någon av
dem ändå kunde ta mig med på

#89

#203

en riktigt lång resa. men
med min vanliga tur skulle
jag väl få sitta med ryggen
åt kyrkor där också.

dag #6--#13

samma gamla visa vareviga
dag. det är nästan så att
jag längtar tillbaka till
den där flickan. det hände
inte mycket, men man slapp
sitta ute i regn och vind i
alla fall.

en natt sov jag ute. det
var hemskt. jag satt som
#89 #204

vanligt på en parkbänk och
väntade i godan ro på att
nästa ägare skulle dyka upp.
det var bara det att ingen
dök upp. det blev mörkare
och mörkare. läskigare och
läskigare. träden
runtomkring skapade otäcka
skuggor, särskilt när vinden
fick grenarna att vaja. om
inte min mun varit hopsydd
hade jag skrikit.

till ett barn som kom förbi.
den dagen fick jag bada. det
var inte alls trevligt.

dag #14

nu börjar det likna något!
dagens ägare verkar ha stora
planer för mig. jag ska få
flyga! så här sa hon till
den andra människan som var
hemma hos henne

-- vet du vad? vi kan ta
nallen till flygplatsen
imorgon när vi ska hämta
morbror torsten.

#90

#207

det vore väl roligt för
barnen? om deras nalle fick
följa med till något annat
land?

jag vet inte riktigt vilka
barn hon pratade om, men det
vore roligt för mig. ett
annat land. härligt. det
enda som skulle bräcka det
vore ett eget barn att
stanna hos.

så skulle det kunna se ut.
men som alla vet kan inte
kramdjur skriva. de kan
faktiskt inte ens tänka
eller tala. förmodligen.

abc-klubben #2

diamantjakten

läsebok b

mats wänblad

överförd från första

upplagan, utgiven av

natur & kultur med

isbn #978-#91-#27-#42438-#8

specialpedagogiska

skolmyndigheten #2013

volym sex av åtta

till punktskriftsläsaren

::::::::::::::::::::::::::::::::

hej!

i den här läseboken ska du
få lära känna asta, bea och
cesar. du kanske träffade
dem redan i årskurs ett och
vet att de går i samma klass
och har en klubb som heter
abc-klubben. de bor i ett
samhälle nära varandra.

boken handlar om deras
skola, fritid och mystiska
saker som händer i och

omkring ödehuset.

din lärare kommer att
berätta om bilderna som
finns med i boken.

lycka till!

innehåll volym sex

.....

siffran inom parentes

hänvisar till förlagans

sidor.

till punktskriftsläsaren i

kapitel #16 allt

försvinner (#91).....#210

kapitel #17 gavinis

guld (#96).....#221

kapitel #18 klockan

tickar (#102).....#237

kapitel #19 feber till

frukost (#105).....#243

::: #91 ::::::::::::::::::::

kapitel #16 allt försvinner

::: ::::::::::::::::::::

beas mamma for runt som en
virvelvind i köket. hon
rafsade och rotade och
kikade och letade.

-- är det verkligen ingen
som har sett tidningen? sa
hon.

beas pappa skakade på
huvudet.

-- det kom väl ingen idag,
sa han.

#91

#210

-- den kommer väl alltid,
fräste mamma. bea, har du
sett tidningen?

-- nä, sa bea och stängde
snabbt skolväskan.

mamma avskydde att äta
frukost utan att läsa
tidningen. särskilt
sportdelen. hon tyckte att
hela dagen var förstörd om
hon inte fick läsa den.

bea hade aldrig riktigt
förstått varför.

::: #92 ::::::::::::::::::::

-- sätt dig och ät nu, sa
pappa. annars hinner du inte
med bussen.

mamma suckade, men satte
sig på pinnsoffan med ryggen
mot fönstret. där satt hon
alltid, precis som bea
alltid satt närmast
kylskåpet och pappa närmast
spisen. det var inget de
hade bestämt, det hade bara
alltid varit så. det skulle
kännas konstigt att sitta på

#92

#212

något annat sätt, tyckte

bea.

-- allt försvinner visst i
det här huset, sa mamma.

bea förstod vad mamma
tänkte på och skyndade sig
att ta jackan från kroken
och sätta på sig stövlarna.

::: #93 ::::::::::::::::::::

-- hej då! ropade hon.

-- får man ingen puss?

ropade mamma efter henne.

-- hinner inte!

-- du kan få en av mig,

#93

#213

sa pappa och plutade med
läpparna.

-- inte förrän du langar
fram tidningen, sa mamma.

asta och cesar väntade vid
korsningen. de stod just och
pratade om momman när bea
kom.

den låg i cesars väska och
åkte fram och tillbaka till
skolan, men den bytte aldrig
ägare längre.

-- det är så mycket annat
hela tiden, sa cesar.

och dessutom är den rätt
trasig.

han tog upp momman och
visade hur fransig och
sönderriven den var.

-- jag har också en
tidning, sa bea och lyfte
fram dagens morgontidning ur
väskan.

artikeln om maj-björn tog
upp nästan hela förstasidan.
och den största bilden var
på sam som glatt höll upp en
bild på maj-björn.

#93

#215

asta flämtade till.

-- hann din mamma se den?

frågade hon.

-- nej, jag hann gömma den
innan någon kom ner.

-- vilken tur, sa cesar.
annars hade hon säkert känt
igen nallen. även om den är
lila.

::: #94 ::::::::::::::::::::

tidningsartikel

klassnallen på väg ut i

världen

klass #2 jobbar just nu
med ett annorlunda projekt.

de har skickat ut en nalle i
världen, och följer dess väg
via brev och mejl.

jag läste om det i en
tidning och tänkte att det
kunde passa oss, säger
klassläraren olle bibers.

sedan två veckor åker nu

#94

#217

nallen ann-bengt runt i
världen. runt halsen har den
en lapp där det står att
upphittaren ska ta med
nallen på något kul och
sedan berätta om det för
klassen via brev eller mejl.

=== bildtext =====

 sam bilo hade inget emot
 att skänka sin
 favoritnalle ann-bengt
 till projektet.

=====

han i en papperskorg utanför
mataffären. sedan slog han
prövande den nya momman mot
sin handflata.

-- känns den bra? sa asta.

-- prova själv, sa cesar
och kullade henne i magen.

asta blev så paff att hon
bara stod där och stirrade
medan cesar och bea sprang
iväg mot skolan. grundlurad.

-- glöm inte att använda
den där tjocka tejpen!
ropade cesar över axeln.

::: #96 ::::::::::::::::::::::

kapitel #17 gavinis guld

::: ::::::::::::::::::::::

morfar krattade grusgången

framför huset. mycket

noggrant. när han var färdig

låg småstenarna i exakta

rader efter krattans pinnar.

det gillade morfar.

prydlighet.

han var klar med den sista

lilla gångsnutten precis när

cesar kom hem från skolan.

cesar gick ut på gräset för

#96

#221

att inte stöka till i det
fina gruset.

-- larva dig inte, sa
morfar. grus är till för att
gå på.

-- men då förstör jag ju
dina fina ränder, sa cesar.

morfar skrattade och la
armen om cesars axlar.

-- det är det som är
meningen, sa han. det är då
det är som bäst. prydliga
rader som någon rufsats till
lite.

-- som när man kommer ut
från frisören? sa cesar.

-- på pricken. man känner
sig jättelarvig med håret
alldeles tillsnofsat, men om
man bara får rufsa till det
lite så blir det ursnyggt.
nyklippt utan att det syns.

de gick mot huset.

-- är mormor hemma?
frågade cesar.

-- vad jag vet så, sa
morfar. hur så?

-- jag vill visa er en sak.

::: #97 ::::::::::::::::::::

cesar bredde ut tidningen på köksbordet. mormor krånglade fram sina glasögon och tog en närmare titt.

-- jåså, det är din klass det där? sa hon. ja, nu känner jag ju igen sam från musiknatten. det är han som brukar sjunga så högt, eller hur?

cesar nickade.

#97

#224

-- högt, men bra, sa
mormor. det är skönt med
ungar som vågar ta i lite.

morfar letade fortfarande
efter sina glasögon. till
slut gav han upp och lutade
sig över tidningen han
också.

-- var är sam sa du?

mormor pekade.

-- det var en gräsligt ful
hund det stackars barnet
håller i, sa morfar.

då skrattade cesar och

förklarade att det var
maj-björn, deras klassnalle,
och att den lila färgen
berodde på att skrivarfärgen
varit slut.

-- jag vill sätta upp den
här i mitt rum, sa cesar.

-- det är väl bäst att jag
letar upp häftstiften då, sa
mormor. jag som ser något.

::: #98 ::::::::::::::::::::

cesar provade runt på
väggarna var artikeln skulle
hänga. han hade nästan

#98

#226

ingenting upphängt. ett
diplom från simskolan och en
argentinsk flagga, bara.

över sängen kändes nog bäst.

han tog fyra häftstift
försiktigt i munnen och
klättrade upp i sängen. just
då kom mamma in.

-- åh, är det sam? sa hon.
får jag se?

cesar visade henne bilden,
sedan vände han sig mot
väggen igen.

-- nej, vänta, sa mamma.

det är onödigt att förstöra
väggen.

för att kunna prata var
cesar tvungen att först
lägga artikeln åt sidan,
sedan lika försiktigt ta ut
häftstiften ur munnen.

-- jag fick för mormor, sa
han.

-- ja, men ... det är
onödigt nu när vi ... jag
menar ... äh, jag tror att
jag kommer att få det där
jobbet. du vet intervjun jag

#98

#228

var på? de ringde idag och vill träffa mig igen. det lät som om det var klart.

cesar stoppade in häftstiften i munnen igen, sedan fortsatte han med att sätta upp artikeln på väggen.

-- jag vet att du inte vill flytta, men ... jag måste ju ha ett jobb. och det finns inga här.

cesar bultade i ett av häftstiften med knytnäven.

hårt, hårt.

::: #99 ::::::::::::::::::::

-- du får nya kompisar,
försökte mamma. och de gamla
försvinner ju inte. vi kan
åka tillbaka på helgerna.
morfar och mormor finns ju
också kvar här. cesar ...
säg något.

men vad skulle han säga?
det spelade ju ingen roll
vad han sa. vad han ville
eller tyckte spelade ingen
som helst roll. han kunde

#99

#230

skrika eller gråta eller
svära eller ... men
det skulle inte förändra
någonting. det var det som
kändes värst.

::: #100 ::::::::::::::::::::

 ilskan växte inom honom.
ilskan och sorgen. den sköt
ut från magen, som giftpilar
som fick kroppens alla
muskler att stelna och bli
hårda. armarna skakade,
händerna drogs ihop som klor
runt artikeln och knycklade

#100

#231

ihop papperet till en liten
boll.

han kastade bollen rakt i
huvudet på mamma, därifrån
studsade den i en snygg båge
rakt ner i papperskorgen som
stod på golvet.

det blev så konstigt att
de inte visste vad de skulle
göra. de stirrade rakt på
varandra i flera sekunder.
sedan började de skratta
samtidigt.

#100

#232

-- kom, sa mamma och
sträckte ut armarna mot
cesar. han föll i hennes
famn och sedan skrattade de
och grät om vartannat medan
de kramades hårt.

till slut släppte mamma
cesar och höll honom på
armlängds avstånd.

-- vi klarar det här, sa
hon. så länge vi gör det
tillsammans.

cesar nickade.
tillsammans. visst.

#100

#233

mamma plockade upp
tidningsbollen ur
papperskorgen och la den på
skrivbordet. hon vecklade ut
papperet och började släta
ut det med baksidan upp. då
fick cesar se en annons där.

-- är inte det där
ödehuset? sa han och pekade.

det var en tecknad bild,
men det gick inte att ta
fel.

::: #101 ::::::::::::::::::::

på teckningen satt det en
skylt över ödehusets dörr.
gavinis guld, stod det.

mamma vred tidningen åt
sitt håll så att hon kunde
läsa.

-- nyöppnad smyckeateljé
söker erfaren guldsmed.

mamma såg på cesar. cesar
såg på mamma.

-- vad betyder erfaren? sa
han.

#101

#235

-- det betyder att jag har
fått ett nytt jobb att söka,
sa mamma.

#101

#236

::: #102 ::::::::::::::::::::

kapitel #18 klockan tickar

::: ::::::::::::::::::::

hej igen, dagboken

på kvällen idag fick jag

två telefonsamtal. ett

jättebra och ett

jättehemskt. det bra var

från cesar. han hade

upptäckt att det är en

guldaffär som ska öppna i

det gamla ödehuset, så nu

ska hans mamma söka jobb

där. han var glad och jag

#102

#237

blev glad. då kändes det som om det skulle bli en riktigt bra kväll. men sedan ringde bea.

jag försöker vara arg på henne, för det var verkligen inte snällt att ljuga och säga att det var jag som hade nallen. men samtidigt är det synd om henne. för om man tänker efter var det hennes mamma som ställde till det från början.

#102

#238

::: #103 ::::::::::::::::::::

hur kan man gömma en
värdefull diamantring i en
ful nalle som ingen vill ha?
utan att tala om det för
någon! det var ju hon som
gjorde fel från början, inte
bea.

men det var inte därför
hon ringde.

imorgon är vår sista chans
att fixa det här! på lördag,
i övermorgon alltså, ska
beas mamma ha ringen på en

#103

#239

fest, så hon har sagt till
bea att imorgon måste hon få
tillbaka nallen från mig.
som inte ens har den.

vad ska vi göra?

asta ville inte skriva något
om den magiska spegeln i
dagboken. det andra visste
ju sigge redan, men spegeln
behöll hon för sig själv.
inte för att den var till
någon hjälp.

när hon skrivit klart
ställde hon sig framför
#103 #240

spegeln -- som pappa hängt
på en spik på väggen -- och
tittade på sin spegelbild.

hon såg ut precis som
vanligt. kanske var den inte
alls magisk.

::: #104 ::::::::::::::::::::

hon letade efter brevet
från den gamla damen, men
det var försvunnet. hade det
verkligen funnits? hon
minde ju så tydligt att hon
plockat fram det ur ramen.
hon minde precis hur det

#104

#241

kändes i handen. men det var
inget bevis. man kan minnas
drömmar också, hur tydligt
som helst. och de har inte
funnits.

-- hjälp mig, viskade asta
till spegeln.

hennes spegelbild viskade
precis samma ord tillbaka.

hjälp mig.

::: #105 ::::::::::::::::::::

kapitel #19 feber till

frukost

::: ::::::::::::::::::::

vissa morgnar är det kaos i
alla familjer. alla springer
runt som yra höns och ingen
hittar någonting och klockan
går alldeles för fort och
plötsligt är det någon som
kommer på något som alla har
glömt. som att någon i
familjen ska på studiebesök
den här dagen och måste ha

#105

#243

matsäck med sig.

-- är det sant? sa pappa
och himlade med ögonen. säg
att det inte är sant!

-- vad är det som inte är
sant? sa mamma.

hon försökte sätta på sig
strumporna samtidigt som hon
letade efter sina nycklar
till jobbet och borstade
tänderna.

-- sigge ska på
studiebesök. med matsäck.

-- va?! och det säger du
nu?

-- jag glömde, sa sigge.
förlåt då.

asta satt vid bordet.
framför henne låg en
smörgås, men hon kunde inte
äta. det var som om det satt
något i vägen i halsen. och
hon var så trött att hon
nästan ramlade av stolen.

-- har du några pengar?
sa mamma till pappa.

#105

#245

::: #106 ::::::::::::::::::::

pappa tittade efter i
plånboken. han hittade en
hundralapp.

-- affären öppnar åtta, sa
mamma till sigge. du får
köpa en sallad eller något
på vägen till skolan.

-- sallad, muttrade sigge.
kan jag inte få pannkakor?

-- det där tänker jag
låtsas som om jag inte ens
hörde, sa mamma. asta,
skynda på nu! klockan är

#106

#246

mycket.

asta reste sig och då
försvann plötsligt allt blod
från hennes huvud. hon blev
alldeles kall och det nästa
hon mindes var att hon låg
på golvet.

pappa klappade henne på
kinden.

-- asta, hur är det?
jösses, hon är ju kokhet.
det blir ingen skola för
henne idag.

#106

#247

::: #107 ::::::::::::::::::::

då kvicknade asta till.

-- jo, sa hon. jag måste
gå. det är superviktigt.

-- kommer inte på fråga,
sa mamma. feber betyder
sängen.

sedan vände hon sig mot
pappa.

-- och en hemmadag för
dig. det är din tur.

av alla dagar att bli sjuk
på måste det här ha varit
den sämsta tänkbara.

#107

#248

det här var ju sista chansen
att rädda bea. och asta.

pappa hade lagt en blöt
handduk över astas panna.
det var skönt. bredvid
sängen stod ett glas saft.
med jämna mellanrum tittade
han in och frågade hur det
var med henne. jo tack, det
kunde vara bättre.

asta tittade i spegeln.
hon såg inte sig själv, utan
fönstret och skrivbordet. en
liten fågel satte sig på

fönsterkarmen och putsade
fjädrarna. asta lyfte lite
på huvudet för att se
bättre, men blev genast yr.
hon blundade. när hon
öppnade ögonen igen såg hon
ingenting i spegeln. det var
som om en dimma, eller en
tjock rök, fyllt spegeln
bakifrån.

hon blinkade en gång till,
och nu lättade dimman. men
det hon såg speglas var inte
fönstret och skrivbordet,

#107

#250

utan en stor sal, eller
vänthall, med många
människor.

::: #108 ::::::::::::::::::::

i bakgrunden syntes ett
stort fönster, men inte
astas fönster, utan ett helt
annat. utanför fönstret såg
asta ett flygplan.

febern måste ha fått henne
att drömma igen. eller yra.
ibland gör hon det när hon
får feber.

men varför yrar hon om en

#108

#251

flygplats? eller är det
spegeln som försöker säga
henne något?

asta sätter sig upp i
sängen. nu är bilden i
spegeln helt klar, den är
som en teveskärm.

alla verkar ha bråttom.
alla drar väskor efter sig.
nej, vänta. några sitter och
väntar också, i en lång rad
av stolar. precis där satt
asta och sigge och mamma och
pappa och väntade när de

#108

#252

skulle flyga till spanien.

hon känner till och med igen
papperskorgarna i slutet av
varje stolsrad.

::: #109 ::::::::::::::::::::

två stolar är tomma. nu
kommer en man och en kvinna
gående, mot de tomma
stolarna. mannen bär på en
papperskasse, en vanlig
ica-kasse. det verkar
konstigt att ha sitt bagage
i en vanlig kasse, tänker
asta.

#109

#253

mannen tar upp något ur kassen. men de står med ryggarna mot asta, så hon ser inte vad det är.

de pratar med varandra. nickar. mannen sätter det han tog upp ur kassen i en av de tomma stolarna. rättar till det. sedan nickar de mot varandra igen, innan de går därifrån.

nu har asta fri sikt mot stolen, och nu ser hon vad mannen placerade där.

#109

#254

en nalle. maj-björn.

::: #110 ::::::::::::::::::::

nu hade asta stirrat så
länge på spegeln att hon
bara måste blinka, och när
hon gjorde det började
bilden genast att suddas ut.
den blev rökig och otydlig
och plötsligt såg hon
fönstret och skrivbordet
igen. den lilla fågeln
avslutade sin putsning och
flög iväg.

flygplatsen. maj-björn var

#110

#255

på flygplatsen. det måste
vara det som spegeln ville
berätta. men hur kunde det
hjälpa asta? hon kunde ju
knappast säga till pappa att
kasta sig i bilen och köra
till flygplatsen för att
rädda en nalle som hon sett
i en magisk spegel. pappa
visste också att hon brukade
yra.

bea, tänkte asta. jag
måste få tag i bea. vad nu
hon skulle kunna göra.

#110

#256

men det var deras enda
chans. när som helst kunde
maj-björn hamna på ett
flygplan ut i världen, och
då var det kört för dem. då
var diamantringen förlorad.

#110

#257

abc-klubben #2

diamantjakten

läsebok b

mats wänblad

överförd från första

upplagan, utgiven av

natur & kultur med

isbn #978-#91-#27-#42438-#8

specialpedagogiska

skolmyndigheten #2013

volym sju av åtta

till punktskriftsläsaren

::::::::::::::::::::::::::::::::

hej!

i den här läseboken ska du få lära känna asta, bea och cesar. du kanske träffade dem redan i årskurs ett och vet att de går i samma klass och har en klubb som heter abc-klubben. de bor i ett samhälle nära varandra.

boken handlar om deras skola, fritid och mystiska saker som händer i och

omkring ödehuset.

din lärare kommer att
berätta om bilderna som
finns med i boken.

lycka till!

innehåll volym sju

.....

siffran inom parentes

hänvisar till förlagans

sidor.

till punktskriftsläsaren i

kapitel #20 buenos

aires, nästa! (#111)..#258

kapitel #21 galna ungar

(#117).....#274

kapitel #22 fördröjning

(#122).....#288

::: #111 ::::::::::::::::::::

kapitel #20 buenos aires,

nästa!

::: ::::::::::::::::::::

olle gick genom korridoren
mot klassrummet. han bar på
åtminstone fem pärmar, en
stor kartong och en massa
papper. därför såg han inte
när bea kom framspringande
och petade honom i magen.

-- du, olle!

papper och kartonger för
åt alla håll.

#111

#258

-- åh, förlåt, sa bea. jag
trodde att du såg mig.

-- ingen fara, sa olle.
men som straff får du hjälpa
mig att bära.

de plockade ihop sakerna
och fortsatte sedan mot
klassrummet.

::: #112 ::::::::::::::::::::

-- vad var det du ville?
sa olle.

-- har det kommit några
nya brev om maj-björn?

olle skakade på huvudet.

#112

#259

-- nej, nu var det några dagar sedan.

då sjönk beas axlar ihop och hon snyftade till. olle stannade.

-- bea ... vad är det egentligen? du har varit så konstig på sista tiden.

det var på håret att bea berättade. kanske skulle det vara skönt att släppa ut det. kanske kunde olle på något sätt ... nej. ingen kunde hjälpa henne.

#112

#260

vad skulle det då göra för
nytta att erkänna att hon
gjort något hemskt?

-- inget, sa bea tyst. jag
bara undrade.

hon gick före olle in i
klassrummet. han stod kvar
och såg oroligt efter henne.

några hundra meter från
skolan inledde asta en
räddningsaktion. hon måste
få tag i bea, måste berätta
att nallen satt i en stol på
flygplatsen och väntade på

#112

#261

att åka ut i världen.

asta kikade ut genom
dörren. hon såg att pappa
satt i vardagsrummet och
läste i några jobbpapper.
han såg väldigt koncentrerad
ut.

med små steg gick asta
tillbaka till sängen och
satte

::: #113 ::::::::::::::::::::

sig på kanten. den lilla
promenaden, från sängen till
dörren och tillbaka hade

#113

#262

gjort henne alldeles

andfådd. men måste man så

måste man.

asta tog strumporna och

drog på sig dem. sedan

tröjan och byxorna. sedan

vila en stund. pusta ut.

till slut reste hon sig på

vingliga ben.

om hon bara lyckades smyga

förbi pappa ut i hallen så

kunde hon ta skorna och

jackan, slinka ut i

trapphuset och klä på sig

#113

#263

där. det var planen. men
verkligheten såg annorlunda
ut.

hon hann bara några steg
ut i hallen innan hon
vinglade till -- det är inte
lätt att smyga med feber --
och tog tag i golvlampan för
att få stöd. det lilla
ljudet från när lampskärmen
gned mot väggen räckte för
att avslöja henne.

-- asta! ropade pappa
förskräckt. vad gör du?

#113

#264

han sprang ut till henne
och tog tag i hennes arm i
sista ögonblicket innan hon
skulle ha ramlat.

-- är du galen? sa han.
du får inte vara uppe och
springa. och varför är du
påklädd?

-- måste till skolan,
flämtade asta fram. bea ...
nallen är på flygplatsen.

pappa suckade och lyfte
upp henne i famnen.

-- nu yrar du igen,
gumman, sa han ömt och strök
hennes kind.

::: #114 ::::::::::::::::::::

han bar henne in i
sovrummet och la henne i
sängen.

-- det är nog bäst att vi
tar tempen, bestämde han.
det här verkar inte alls
bra.

asta hörde hur pappa
rotade runt i badrumsskåpet,
sedan kom han tillbaka med

#114

#266

muntermometern och stoppade

den i hennes mun.

-- nu ligger du

blickstilla tills den piper,

sa han. två minuter. oj, jag

glömde tevattnet!

pappa sprang ut. asta

lydde. hon låg blickstill.

det var det enda hon kunde

göra, för kroppen kändes

alldeles matt. det var nog

tur att pappa stoppat henne,

för hur skulle hon ha kunnat

ta sig till skolan i det

#114

#267

tillståndet? hon hade väl
dråsat omkull i något dike
och blivit liggande.

antagligen hade han väl
rätt. antagligen yrade hon.
det hon sett i spegeln var
bara en feberdröm. asta
vände blicken mot spegeln,
och genast kom dimman i den
tillbaka.

::: #115 ::::::::::::::::::::

asta ser flygplatsen igen.
väntstolarna. nallen. den
sitter kvar med lappen i ett

#115

#268

snöre om halsen. det är lite
mindre folk nu. flera stolar
är tomma runt nallen. en
gammal man och en gammal
kvinna sätter sig tungt.
kvinnan pekar på maj-björn
och mannen ser sig omkring,
kanske tror han att något
barn glömt nallen.

kvinnan säger något. pekar
på nallen igen. hon har sett
lappen.

mannen lutar sig närmare,
men han ser inte att läsa.

#115

#269

han får ta nallen och sätta
den i knäet. långsamt och
omständligt får han fram ett
par glasögon ur kavajfickan.
han lyfter lappen så att den
är alldeles framför hans
ansikte. munnen rör sig, han
läser högt.

nu skrattar kvinnan.

mannen också. de har
förstått nu. mannen lägger
huvudet på sned och frågar
något. kvinnan tänker efter,
sedan nickar hon.

#115

#270

båda rycker till, tittar
snett uppåt. de hör något.

::: #116 ::::::::::::::::::::

kanske ropas det ut något
i högtalarna. ja, det verkar
så, för de samlar ihop sina
saker och går fram mot en
disk. det är tydligen dags
för dem att åka.

över disken står en massa
siffror och sedan vart just
det här planet ska åka.

buenos aires.

#116

#271

det pep från termometern
och pappa kom in. genast
blev spegeln som vanligt
igen.

-- då ska vi se ... #39,2.
ja, då behöver vi inte åka
till sjukhuset, i alla fall.
men det är en rejäl feber,
så från och med nu är det du
som ligger kvar i sängen,
hör du det?

asta nickade. hon orkade
inte annat. särskilt inte
efter det hon sett från

#116

#272

flygplatsen. buenos aires.
asta visste precis var det
låg, för det var därifrån
cesars pappa kom. i
argentina, på andra sidan
jorden.

#116

#273

::: #117 ::::::::::::::::::::

kapitel #21 galna ungar

::: ::::::::::::::::::::

cesar försökte trösta bea på
rasten, men det gick inget
vidare. bea ville inte bli
tröstad, kunde inte bli
tröstad. mormors fina
diamantring var borta, och
idag skulle mamma få reda på
det.

förtvivlade idéer flög
genom beas huvud, men ingen
av dem ledde ett enda steg

#117

#274

närmare en lösning.

om hon bara visste var
maj-björn var!

asta visste precis var
maj-björn var, men hon kunde
inte göra något åt det.

pappa trodde att hon yrade
och vem skulle hon annars
kunna få hjälp av?

pappa kom in med lunch,
men asta hade ingen matlust.
om det berodde på sjukdomen
eller på trasslet med
diamantringen visste hon

#117

#275

inte.

-- försök att dricka lite
i alla fall, sa pappa. det
är jätteviktigt att man får
i sig mycket vätska när man
har feber. vill du ha något
annat än saft?

asta ryckte på axlarna.

-- du får ropa om du
kommer på något du vill ha,
sa pappa och gick ut.

::: #118 ::::::::::::::::::::

precis utanför astas dörr
tog han telefonen och

#118

#276

knappade in några siffror.

asta hörde vartenda ord han
sa.

-- ja, hej det är jag ...
nej, det är inget vidare,
faktiskt ... ja, jag tänkte
titta på de siffrorna idag,
jag har dem i datorn ...
hela dagen. asta är sjuk ...
du anar inte. vilken morgon!
asta svimmade på köksgolvet,
och sedan har hon feberyrt
hela dagen ... det var bara
början. klockan fem i åtta

#118

#277

kom sigge på att han måste
ha matsäck med sig ... galna
ungar ... han skulle på
studiebesök, till
flygplatsen ... det skulle
inte förvåna mig det minsta
... ha-ha, ja, eller
ekonomiklass till japan.

::: #119 ::::::::::::::::::::

pappa fortsatte att prata,
men asta hade slutat lyssna
när han sa det där om
flygplatsen. både sigge och
maj-björn var på

#119

#278

flygplatsen! då kanske inte
allt hopp var ute. om bara
pappa satte sig med jobbet
igen, så att hon kom åt
telefonen ...

när skoldagen var slut och
bea var på väg att gå över
till fritids mötte hon sin
mamma på skolgården.

-- det var så fint väder,
så jag tog ledigt på
eftermiddagen, sa hon och
gav bea en kram.

bea ville inte kramas.

#119

#279

inte nu. det kändes fel, för
att hon hade gjort fel. hon
tyckte inte att hon var värd
någon kram, och särskilt
inte från mamma.

-- kan vi inte gå och
fika? sa mamma. och så kan
vi titta på en ny klänning
åt dig till mormors fest
imorgon. det blir väl
roligt?

bea nickade. någonstans
långt inom henne växte ett
litet hopp att mamma skulle

#119

#280

ha glömt ringen, men det
hoppet släcktes brutalt när
mamma sa

::: #120 ::::::::::::::::::::

-- förresten, hur gick det
med ringen? är asta här?

-- nej, hon är sjuk.
jättesjuk. hon kommer bli
liggande i flera dagar,
kanske veckor.

det där visste ju
egentligen bea ingenting om,
men det kändes som den enda
lilla chansen att komma

#120

#281

undan.

-- vad tråkigt, sa mamma.

hoppas att hon inte hann
smitta dig först.

bea nickade igen. kunde
hon ha sådan tur? kunde hon
ha klarat sig undan,
åtminstone i några dagar
tack vare astas feber? nej.

-- men vet du vad? sa
mamma. då kan vi gå förbi
affären och köpa något gott
till asta och sedan går vi
upp till henne på vägen till

#120

#282

stan. vi ska ju ändå förbi
där. så passar vi på att
hämta nallen också.

asta hörde pappa knattra
på datorns tangentbord.

han knattrade hårt med
pekfingrarna. konstigt att
han aldrig lärt sig att
använda alla fingrar, han
som skrev så mycket.

okej, tänkte asta.
operation ringa sigge kan
börja.

hon svängde ut benen över

#120

#283

sängkanten och satte sig
upp. det snurrade i huvudet
och hon fick sitta still en
stund tills det slutade. hon
smög fram till dörren

::: #121 ::::::::::::::::::::

och sköt tyst upp den. pappa
satt med ryggen till,
perfekt.

hon tassade på tå ut i
hallen, men precis då
sträckte sig pappa efter
något bakom sig och fick se
henne.

#121

#284

-- måste på toa, sa asta
med ynkelig röst.

-- ska jag hjälpa dig?

-- nej, det går bra.

typiskt. det var ju så
nära. nu måste hon ta sig
till toaletten, vänta en
stund, spola, tvätta
händerna och sedan försöka
få med sig den trådlösa
telefonen på tillbakavägen.
och den här gången
fungerade det.

#121

#285

asta satte sig på
sängkanten och pustade ut.
sedan slog hon numret till
sigges mobil. bara han inte
hade stängt av den ... men
nej, det kom signaler!

då hörde asta några andra
signaler. ringsignaler från
sigges mobil. och ljudet kom
från sigges rum. han hade
glömt mobilen hemma i
brådskan på morgonen.

asta stönade högt och föll
baklänges omkull på sängen.

#121

#286

kunde inget gå som hon

ville?

#121

#287

::: #122 ::::::::::::::::::::

kapitel #22 fördröjning

::: ::::::::::::::::::::

-- ska vi köpa vindruvor?

frågade beas mamma.

de var vid fruktdisken i
mataffären. bea fingrade
håglöst på en taggig ananas.

-- varför just vindruvor?

frågade bea.

-- man brukar köpa det
till sjuklingar, sa mamma.
fast jag har faktiskt ingen
aning om varför.

#122

#288

bea fortsatte peta på
ananasen.

-- nå? sa mamma.

-- vad då?

-- gillar asta vindruvor?

sa mamma överdrivet tydligt.
och ska vi i så fall köpa en
klase till henne? försök att
hänga med nu.

bea ville inte hänga med.
hon ville att de skulle bli
kvar i affären hela
eftermiddagen och hela
kvällen och sedan så länge

#122

#289

som behövdes för att

maj-björn skulle hinna komma
tillbaka.

-- jag vet inte, sa hon
dröjande. jag ska tänka
efter.

sedan låtsades hon tänka
efter en lång stund. hon såg
sig omkring i fruktdisken.
den svämmade nästan över av
blå vindruvor.

::: #123 ::::::::::::::::::::

-- bara gröna, tror jag,
sa bea. jag har för mig att

#123

#290

asta bara gillar gröna

vindruvor. inte de blå.

gröna.

-- vad konstigt du pratar.

men nu verkar det vara så

att de bara har blå

vindruvor.

-- vi kan fråga någon, sa

bea.

då suckade mamma, men gick

ändå iväg för att leta efter

någon ur affärens personal.

om bea bara hade haft en

mobil. då hade hon kunnat

#123

#291

ringa asta, varna henne att
hon inte skulle öppna
dörren. men mamma och pappa
tyckte att hon var för liten
för att ha en egen mobil.

men asta kanske var smart
nog att räkna ut att om det
ringde på idag, just den dag
när mamma hade sagt att hon
måste ha ringen, så var det
bäst att inte öppna.

-- han skulle titta efter
på lagret, sa mamma när hon
kom tillbaka. om de inte har

#123

#292

några gröna druvor, vad ska

vi göra då?

::: #124 ::::::::::::::::::::

-- prova i en annan affär,
sa bea förhoppningsfullt.

mamma såg misstänksamt på
henne. det var tydligt att
hon anade oråd. men det
spelade ingen större roll,
för just då kom en kille ut
från lagret med en låda
gröna druvor.

-- det är inte extrapris
på de här, bara så ni vet,

#124

#293

sa han.

-- då kanske vi ska ...,
började bea.

-- det gör inget, avbröt
mamma. tack så mycket för
hjälpen.

de betalade och gick ut.
nu var det bara några hundra
meter kvar. av livet, kändes
det som, tyckte bea.

varför hade hon inte bara
sagt som det var från
början? för egentligen var
det ju inte beas fel.

#124

#294

hon kunde ju inte veta att
mamma hade varit korkad nog
att proppa värdefulla
juveler i en gammal nalle.
men hon hade inte velat göra
mamma besviken. eller
ledsen. och så trodde hon
att hon skulle hinna hämta
nallen. en liten lögn växte
och blev till slut som en
jättestor klump som nu
hotade att explodera i beas
mage.

#124

#295

-- här är det, va? sa
mamma utanför astas port.

hur gärna hon än hade
velat kunde inte bea neka.

::: #125 ::::::::::::::::::::::

-- mm, sa hon bara.

de gick in i trapphuset.

-- vänta, sa bea. jag
måste knyta skon.

oj, vilken tid det tog.
tre gånger måste bea börja
om innan skosnörena hamnade
på rätt plats. sedan var det
lika bra att knyta den andra

#125

#296

också när hon ändå höll på.

mamma tryckte ner hissen.

-- femte våningen, väl?

-- jag minns inte, sa bea.

det kanske är fjärde. eller
tredje.

-- vad är det med dig

idag? det verkar som om du

går runt med huvudet under

armen. vill du inte hälsa på

asta? är ni ovänner?

-- nej, men ... hon är ju

sjuk och så.

#125

#297

-- hon överlever säkert
ett kort besök, sa mamma och
tryckte på knappen för
våning fem.

::: #126 ::::::::::::::::::::

mamma gick snabbt från
hissen fram till rätt
lägenhetsdörr och sträckte
fram handen för att trycka
på ringsignalen.

-- vänta, mamma, sa bea.
det är ... det är något jag
måste berätta.

gråten vällde upp ur

#126

#298

halsen på henne, men nu
måste hon ju säga som det
var.

men mamma verkade inte
märka något. hon bara
tryckte in knappen.

-- jaha, berätta på.

innan bea hann säga något
öppnade astas pappa dörren.

abc-klubben #2

diamantjakten

läsebok b

mats wänblad

överförd från första

upplagan, utgiven av

natur & kultur med

isbn #978-#91-#27-#42438-#8

specialpedagogiska

skolmyndigheten #2013

volym åtta av åtta

till punktskriftsläsaren

::::::::::::::::::::::::::::::::

hej!

i den här läseboken ska du
få lära känna asta, bea och
cesar. du kanske träffade
dem redan i årskurs ett och
vet att de går i samma klass
och har en klubb som heter
abc-klubben. de bor i ett
samhälle nära varandra.

boken handlar om deras
skola, fritid och mystiska
saker som händer i och

omkring ödehuset.

din lärare kommer att
berätta om bilderna som
finns med i boken.

lycka till!

innehåll volym åtta

.....

siffran inom parentes

hänvisar till förlagans

sidor.

till punktskriftsläsaren i

kapitel #23 var är

nallen? (#127).....#300

kapitel #24 önska mig

lycka till (#133).....#317

kapitel #25 slut för

idag, tack för idag

(#138).....#331

::: #127 ::::::::::::::::::::

kapitel #23 var är nallen?

::: ::::::::::::::::::::

-- men vilken överraskning!

sa astas pappa.

-- vi tänkte komma förbi

med lite vindruvor, sa beas

mamma. vi hörde att asta var

sjuk.

-- asta, orkar du komma ut

ett tag? ropade pappa. bea

och hennes mamma är här.

jaha, tänkte asta. längre

än så här gick det inte.

#127

#300

långsamt krånglade hon sig
ur sängen och gick ut mot
dörren.

men så tänkte hon ett steg
längre. vad gjorde de här?
bea visste ju att nallen
inte var här. det var helt
obegripligt. om inte ... om
inte bea tänkte skylla allt
på asta! kunde det vara så?

när asta kom ut i hallen
försökte hon fånga beas
blick, men bea vägrade möta
hennes. däremot såg asta att

#127

#301

beas öron var illröda.

asta fick sina vindruvor
och tackade. fast egentligen
gillade hon bara blå druvor.

-- mamma, sa bea. snälla,
du förstår inte, det är inte
som ...

hon avbröts av att
hissdörren slogs upp bakom
dem.

::: #128 ::::::::::::::::::::

det var sigge som kom hem
från studiebesöket. han
slängde glatt med sin stora

#128

#302

ryggsäck.

-- hej sigge, sa beas
mamma.

-- hej, sa sigge
misstänksamt och slutade
slänga med ryggsäcken.

-- jo, just det, sa beas
mamma och vände sig till
asta. det var ju det där med
beas nalle också. vi tänkte
hämta den när vi ändå var
här.

jaha, där kom den. nu var
allt hopp ute. asta och bea

#128

#303

såg på varandra. båda var
lika panikslagna.

ändå kunde inte asta låta
bli att göra ett sista
försök.

-- jag ... jag vet inte
riktigt var den är, sa hon.

och det var ju faktiskt
sant.

men då hände något som
ingen av dem hade kunnat
vänta sig. inte om de så
hade fått gissa i hundra
år.

#128

#304

-- jag vet var den är, sa sigge. vänta så ska jag hämta den.

han trängde sig in förbi asta och bea. båda stirrade på honom med vidöppna munnar. sedan stirrade de på varandra. sedan stirrade de efter sigge igen.

sigge gick in i astas rum, de hörde hur han rafsade omkring där inne. efter en stund kom han ut igen. med maj-björn.

#129

#305

::: #129 ::::::::::::::::::::

-- här, sa han och gav
nallen till bea.

-- ta-tack ... flämtade
bea fram.

asta kunde knappt andas.
hur sjutton hade det där
gått till?

-- din slarver, sa sigge
till asta. du måste hålla
ordning på saker du lånar.

han blinkade i smyg till
henne, det gjorde bara det
hela ännu underligare.

#129

#306

då slog det asta -- tänk om
hon yrade! tänk om det här
bara var en feberdröm. men
det kändes väldigt verkligt.
bara obegripligt.

-- jaha, då ska väl inte
vi störa längre, sa beas
mamma. krya på dig nu, asta!

asta vinkade matt och
pappa stängde dörren efter
dem.

::: #130 ::::::::::::::::::::

redan i hissen grävde beas
mamma runt inne i maj-björns

#130

#307

rygg, och där -- där var
den! hon drog fram mormors
vackra diamantring och den
gnistrade i det skumma
hissljuset.

bea stirrade på den som om
den var magisk, och på sätt
och vis var den väl det.

-- skönt, sa mamma. det
var ju snabbt och enkelt
fixat.

du skulle bara veta,
tänkte bea. hon fattade ju
inte ens själv hur det hade

#130

#308

gått till.

asta vinglade in i sitt rum, alldeles vimmelkantig av feber och av allt som hänt. sigge följde efter. han såg ganska nöjd ut.

-- hur lyckades du med det där? sa asta.

-- inget är omöjligt för en superhjälte, sa sigge och låtsades blåsa krutrök från en pistolpipa.

han satte sig på astas skrivbordsstol och satte

#130

#309

fart med fötterna så att den
snurrade runt.

-- vi var ju där på
flygplatsen, vet du. och
plötsligt såg jag en tant
och en gubbe som bar på den
där nallen från tidningen.
er nalle. tor-margit, eller
vad den hette.

asta skrattade, men hon
orkade inte rätta sigge.

::: #131 ::::::::::::::::::::

-- de skulle åka till
sydamerika nånstans,

#131

#310

fortsatte sigge, och ta med
sig nallen. men jag visste
ju att ni behövde den. efter
att jag hade läst ... du
vet.

sigge började rulla
omkring med stolen samtidigt
som han pratade.

-- så jag sprang fram mot
dem och precis i sista
sekunden innan grindarna
stängdes lyckades jag rycka
tag i nallen. jag sa att
den tillhörde min sjuka

#131

#311

lillasyster, och att det där
med lappen var ett
missförstånd.

-- trodde de på det?

-- ja, otroligt nog. fast
annars hade jag ändå tagit
nallen och sprungit.

sigge tog spjärn med
händerna mot skrivbordet och
sköt ifrån. han for med hög
fart över golvet tills han
krockade med astas säng.

-- tack, sa asta. du är en
superhjälte.

#131

#312

-- jag vet, sa sigge.

rullmannen.

::: #132 ::::::::::::::::::::

och du ... förlåt för att
jag läste i din dagbok. det
var elakt. jag lovar att
aldrig göra om det.

-- det är okej, sa asta.

nu tog sigge spjärn mot
sänggaveln, han siktade mot
väggen där spegeln hängde.
han rullade lite fram och
tillbaka för att ta sats.

#132

#313

-- så då är allt bra? sa
han.

-- ja, sa asta. nu tror jag
att allt är bra.

sigge sköt ifrån och for
som en raket över golvet, in
i väggen bredvid spegeln.
den for i golvet med ett
öronbedövande krasch.

det var inte bara
spegelglaset som gick i
tusen bitar, till och med
ramen splittrades till
småflis.

#132

#314

-- oj, sa sigge. förlåt.

då mindes asta vad det
stätt i brevet från den
gamla damen. spegeln känner
själv när den inte behövs
längre.

-- det gör inget, sa asta.
jag hade ändå tröttnat på
den.

-- vad var det som hände?!
ropade pappa utifrån
vardagsrummet.

-- du borde nog ha lyssnat
på mamma och skruvat upp

#132

#315

spegeln, svarade asta.

spiken vek sig.

#132

#316

::: #133 ::::::::::::::::::::

kapitel #24 önska mig lycka

till

::: ::::::::::::::::::::

astas feber gick ner redan

under lördagen, så på

måndagsmorgonen träffade hon

som vanligt bea i

korsningen. cesar hade inte

kommit än. det passade asta

utmärkt. hon hade nämligen

förberett en liten

övertaskning för honom. en

liten hämnd, skulle man

#133

#317

kunna säga. med hjälp av
tejp av den där tjockare
sorten.

-- jag ska aldrig mer
ljuga, sa bea. det blir så
krångligt så fort man ljuger
det minsta.

-- jag tror inte att det
går att låta bli, sa asta.
tänk om din mamma har klippt
sig. du tycker att det är
superfult, men hon är
jätteglad. och så frågar hon
vad du tycker.

#133

#318

bea förstod vad asta
menade. ibland kan det
faktiskt bli lika krångligt
om man säger sanningen.

nu kom cesar skyndande.
men han kom inte ensam. hans
mamma var också med. hon
hade finkläder på sig fast
det var en vanlig gråkall
morgon.

-- mamma ska på
anställningsintervju, sa
cesar stolt. hos gavinis
guld.

#134

#319

::: #134 ::::::::::::::::::::

-- tror ni att jag duger
så här? frågade cesars
mamma.

hon snurrade runt ett varv
så att de skulle se kläderna
från alla håll.

-- du är jättefin, sa
asta.

-- om de inte ger dig
jobbet är de dummare än
tåget, fyllde bea i.

-- varför skulle tåg vara
dumma? sa cesar.

#134

#320

ingen svarade. ingen

visste.

de gick gatan fram mot
ödehuset, som nu inte alls
såg öde ut. det var nymålat
och fint. över dörren hängde
en snygg skylt där det stod
gavinis guld med gyllene
bokstäver på svart bakgrund.

cesars mamma pussade cesar
i pannan.

::: #135 ::::::::::::::::::::

-- önska mig lycka till,
sa hon.

#135

#321

-- lycka till, sa barnen i kör.

hon tog ett djupt andetag och öppnade grinden. den gled ljudlöst upp, utan att gnissla det minsta spöklikt.

-- hur ska du göra med nallen nu? frågade asta när de började närma sig skolan.

-- när vi kom hem så kände pappa inte ens igen den, sa bea. han trodde att det var någon ny nalle. jag vill inte ha den, och mamma ville

#135

#322

ju bara ha ringen. så jag
tror faktiskt att maj-björn
ska få fortsätta sin resa.

hon tog upp nallen ur
ryggsäcken, rättade till
lappen och gav björnen en
snabb kram. sedan satte hon
den på en grindstolpe och
vinkade hej då.

det där med ryggsäcken
påminde asta om något. hon
öppnade sin egen och höll
fram den mot cesar.

-- just det, sa hon.

#135

#323

jag har ju en grej som är
din här.

-- har du? sa cesar och
stoppade ner handen.

i samma ögonblick som han
gjorde det insåg han att han
hade blivit lurad. han
behövde inte ens känna
tidningspapperet med tejp
runt för att förstå att han
hade fått momman igen.

::: #136 ::::::::::::::::::::

asta och bea skrattade och
sprang in på skolgården.

#136

#324

-- det är fusk! skrek
cesar och sprang efter, vilt
viftande med momman.

det var en helt vanlig
skoldag. asta satt på sin
plats vid fönstret, cesar
och bea satt bredvid. asta
tyckte att det var svårt att
koncentrera sig på det olle
sa. de senaste dagarna hade
varit så fulla med äventyr
att det här kändes ...
trist.

-- är det inte dags att
sätta lite fart på
abc-klubben igen, viskade
hon till cesar.

olle hörde att hon
viskade. det gjorde han
alltid. det var som om han
hade en inbyggd viskradar
som gav utslag så fort en
elev sa något bakom hans
rygg. utan att ens vända sig
om, utan att ens sluta
skriva på tavlan, sa han

-- och det där tar vi på
rasten, va, asta? nå, när
man ska sätta in siffrorna i
tabeller så brukar man ...

olles röst suddades ut i
astas huvud. hon kanske
fortfarande hade lite feber
i alla fall.

hennes tankar vandrade.
hon tänkte på hur nära ögat
det varit. tänk om inte
sigge dykt upp med nallen i
exakt rätt ögonblick. var
det spegelns förtjänst?

#136

#327

eller den gamla damens?

hon tittade ut genom
fönstret, bort mot ödehuset.

::: #137 ::::::::::::::::::::

nallen var borta.

maj-björn var ute och reste
igen.

-- jag ska bara hämta mer
papper i förrådet, sa olle.
snart tillbaka.

då vände sig cesar mot
asta.

-- om det nu finns nån
abc-klubb kvar snart,

#137

#328

sa han. om inte mamma får
det där jobbet på gavinis
guld så måste vi flytta.

han lät så dystert. asta
visste inte vad hon skulle
säga. men just då såg hon i
ögonvrån att något hände
borta vid ödehuset. hon vred
huvudet ditåt.

dörren öppnades och cesars
mamma kom ut. hon gick
nerför grusgången. asta
kunde först inte se om hon
såg glad eller ledsen ut,

#137

#329

men så fort hon kommit ut
genom grinden gjorde hon en
liten glädjepiruettt och
sträckte händerna i luften,
som om hon vunnit
fotbolls-vm eller något.

-- jag tror att du kan
sluta oroa dig för det, sa
asta.

sprider sitt gulaktiga

ljus över asfalten.

teve-apparater slås på och

sprider sitt ljus -- som är

blåaktigt -- ut genom

fönster i radhus, villor och

lägenheter.

diamantringen ligger i

beas mammas smyckeskrin

igen. lustigt nog kunde hon

inte ha den på mormors fest

ändå, för tydligen hade den

blivit för liten. själv sa

hon att guldet antagligen

#138

#332

hade krympt, men då viskade
beas pappa till bea att det
snarare var alla goda
middagar på semestern som
hade fått fingrarna att
svälla.

::: #139 ::::::::::::::::::::

men egentligen spelar det
ingen roll. den vackra
diamantringen finns där,
hemma hos dem, och inte i
buenos aires.

cesar och mormor spelar
kort i köket. morfar lagar

#139

#333

sin specialrätt,
makaronipudding. cesars
mamma tittar på
lägenhetsannonser. nu när
hon har fått nytt jobb
kanske de kan ha råd att
skaffa något eget, hon och
cesar. inte för att det
brådskar. de trivs rätt bra
där de är.

asta klistrar en ljusblå
glitterängel på dagbokens
framsida. hon skriver i
dagboken nästan varje dag.

#139

#334

det är rätt skönt att få
skriva av sig en stund på
kvällen, så slipper man
ligga och grubbla sedan. men
hon är fortfarande försiktig
med att skriva hemligheter.
säga vad man vill om sigge,
men riktigt pålitlig är han
inte.

astas pappa fick så dåligt
samvete för det där med
spegeln att han genast åkte
och köpte en annan till
asta. en helt vanlig spegel

#139

#335

där man bara ser sig själv.
och det är väl också en
sanning. så här ser jag ut.
punkt och slut.

men den här spegeln fick
mamma skruva upp. så att det
skulle bli ordentligt gjort.

asta funderar ofta på det
där med sanning och lögn.

hon avslöjade ju till

exempel aldrig att det var

:::: #140 ::::::::::::::::::::

sigge som haft ner spegeln

(om den nu inte trillade av

#140

#336

sig själv på magiskt vis).

om hon hade sagt som det
var, hade hon gjort sigge
ledsen. och sigge hade ju
precis gjort henne
jätteglad.

nej, det är inte så enkelt
som man tror att alltid
hålla sig till sanningen.
det kanske var därför
spegeln föll, för att den
hade tröttnat på att alltid
tvingas säga precis som det
var. vill man alltid veta

#140

#337

sanningen? skrev ju den
gamla damen i det numera
försvunna brevet. det vill
man nog inte. men om du
skulle fråga bea så skulle
hon nog säga att det oftast
är både enklast och bäst att
säga som det är. direkt.

nå, har vi glömt någon?

ja. självklart. maj-björn.

hur gick det för nallen

egentligen?

vi vet förstås att nallar
inte kan skriva. eller tala.

#140

#338

eller ens tänka. men om de kunde det, vad skulle de då berätta för oss? vi kan ju låtsas att de kan det och avsluta med ännu en titt på maj-björns berättelse.

::: #141 ::::::::::::::::::::

dag #69

jag tror jag ger upp. nu får det faktiskt vara nog. om jag får sitta med ryggen åt ett enda museum till så ... vet jag inte vad jag gör. det är tråkigt.

#141

#339

tråkigt!

det enda jag ber om är att
få komma hem till något
snällt barn som helt enkelt
vill ha en nalle att krama,
ingen världsresenär (som
bara får åka några mil åt
ena hållet och sitta med
ryggen åt en skulptur och
sedan några mil åt andra
hållet och göra samma sak
där).

vad vill de mig
egentligen? har inte nallar

#141

#340

några rättigheter?

::: #142 ::::::::::::::::::::

dag #70

det började som en hemsk
dag, men slutade i total
glädje. jag har blivit
bönhörd!

först blev jag dumpad på
en bänk på ett torg, precis
som vanligt. jag småslumrade
lite när jag plötsligt kände
något fuktigt mot ena benet.
det var en hundnos. jag
gillar inte hundar.

#142

#341

särskilt inte sådana som
drar iväg med en så att man
blir släpad som en trasdocka
mot asfalten.

någonstans på vägen slets
snöret till min lapp av, och
när hunden till slut släppte
mig, blev jag liggande på
trottoaren alldeles lapplös.

det var det bästa som

någonsin hänt mig. när en

liten flicka sedan hittade

mig var jag inte en resande

nalle längre, utan en helt

#142

#342

vanlig nalle. inte en sådan
som man har en dag och sedan
bara lämnar, utan en sådan
som man tar hem och tycker
om. och nu har jag kommit
hem.

äntligen har jag kommit
hem.